

Eva
Moliková

Bez
duše

Bez duše

Eva Molíková

Text © 2010 Eva Molíková

Korektura © Mgr. Alena Vorlíčková, Bc. Lenka Klobásová,
2010

Obálka © Veronika Malíková, 2010

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2016

1. vydání © Lukáš Vik, 2016

ISBN ePub formátu: ISBN 978-80-7536-092-2

ISBN mobi formátu: ISBN 978-80-7536-093-9

ISBN PDF formátu: ISBN 978-80-7536-094-6

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

PROLOG

Špinavými prsty jsem si opatrně vjela do vlasů. Tedy pokud se jim tak v tomto stavu dalo vůbec říkat. Se slzami opět na krajíčku jsem si vybavila, jak se kdysi dlouhé havraní vlasy leskly a moje prsty lehce prokluzovaly těmi hebkými prameny, kdykoliv se mi zachtělo. Bolestí jsem sykla. Nemělo to cenu. Co nejopatrněji jsem vyprostila ruce z těch odporných chuchvalců. Ani nevím, proč jsem se tím vůbec začala zabývat. Na nedostatek hygieny jsem si už zvykla. Vlastně jsem až doteď ani neměla potřebu se upravit. Asi už blázním.

Objala jsem nohy pevně pažemi a bradu si položila na kolena. Oči mimoděk zkontrolovaly malé zamřížované okýnko umístěné schválně až vysoko u stropu. S úlevou a zároveň i strachem poznaly, že se další hrozný den chýlí ke konci. Už to nebude trvat dlouho. Slíbila jsem sama sobě, i když jsem ještě stále nevěděla, jak se rozhodnou. Stejně to byla šaškárna. Za vraždu mohl být spravedlivý trest jedině smrt. Můj původ na tom nic neměnil. Co víc. Byla jsem si

téměř jistá, že se moji příbuzní i přátelé stydí, že ta zrůda byla jednou z nich.

Kroky na chodbě mě jako obvykle úspěšně vytrhly z mých myšlenek. Přimáčkla jsem se zády k chladnému kameni a zatoužila s ním splynout v jedno. Jenom prochází. Nejsi jediná, koho tu vězní. Určitě jenom prochází. Strachy jsem na moment přestala dýchat. Svazek klíčů zarachotil až příliš blízko mým dveřím, aby to byla náhoda. Oči se mi nevědomky rozšířily hrůzou. V zámku se dvakrát otočil klíč a těžké dveře se s námahou otevřely. Téměř současně mě oslepilo světlo, které vniklo do mého neútulného vězení. Trhla jsem hlavou. Rukama jsem se marně snažila zakrýt svoje nahé nohy. Šaty, z nichž dnes už zbývaly potrhané cáry, mi moc na důstojnosti nepřidaly. Styděla jsem se. Polonahá zrůda nikoho nezajímala, ale já se stejně neubránila studu.

„Návštěva,“ zavrčel žalářík.

Nevzhlédla jsem. Stejně to nakonec vzdám, tak jako pokaždé. Přesto jsem pevně zavřela oči a snažila se všechno kolem ignorovat. Buch! Dveře se hlasitě zabouchly, až jsem

úlekem nadskočila. Žalářník odešel, ale já sama nezůstala. Ušima napnutýma k prasknutí jsem se zatajeným dechem poslouchala pomalu se blížící kroky. Zvláštní. Většinou na mě každý spustil už ode dveří. O to větší důvod k obavám.

„Susan!“

Mužský hlas byl až příliš známý. To prosté oslovení mi vehnalo slzy do očí. Jménem mě tu neoslovil zatím nikdo. Pro všechny jsem byla zrůda, potvora, mrcha... Opatrně jsem zvedla hlavu a užasle vydechla.

„Gavine?“ nepříjemně mě bodlo u srdce.

Nemračil se na mě jako ostatní, ale ani se neusmíval. Jeho výraz se zdál zcela prázdný, nečitelný. Bylo to zvláštní, protože právě on mě musel nenávidět. Alespoň já na jeho místě bych se nenáviděla. Tiše si mě prohlížel, ale nepromluvil. Na malý okamžik se zdálo, že mě lituje. Potom se z ničeho nic zamračil. Jakoby bojoval sám se sebou.

„Proč?“

Nikdy by mě nenapadlo, že se jediným slovem dá vyjádřit tolik bolesti. Jenže já mu neměla co říct. Pravdě by nevěřil. Zatnula jsem

zuby a odmítavě zavrtěla hlavou. Byla jsem odhodlaná nepromluvit. Ze strachu, že každé moje další slovo mu ještě víc ublíží.

„Copak si nezasloužím aspoň znát důvod?!“ znechuceně si mě změřil. „A co Emily? Na té ti také nezáleží?“

Snažila jsem se potlačit vzlyknutí, ale nešlo to. Slzy se mi nezadržitelně začaly drát ven z očí. Tolik bych mu chtěla odpovědět, jenže skutečně nebylo co. Hlasitě jsem se nadechla a znovu zakroutila hlavou.

„Nevím, co jsem si vlastně myslel,“ přešel ke dveřím a silně na ně zabušil.

Nedokázal si představit, kolik utrpení mi těmi pár větami způsobil. Počkala jsem, až budu konečně zase sama. Dál už to nešlo vydržet. Svalila jsem se na stranu a zacpala si dlaněmi pusy, aby nebyl slyšet křik. Vzpomínky mě nemilosrdně vrátily o rok zpět. Opět byla všude krev. Cítila jsem ji na svém těle stejně jako tehdy. Vzдорovitě jsem zatřepala hlavou, ale k ničemu to nebylo. Jako kdyby ta hrůza nikdy neměla skončit.

1. SNOUBENCI

Když sleduji svoje ruce, nemůžu si pomoci a vidím na nich opět krev. Zavřu oči, abych tu představu zahnala, ale stejně cítím přes kůži, jak mě hřeje. Snažím si vybavit příjemné vzpomínky, jenže to není vůbec lehké. Lidé, které jsem milovala, už mě totiž nikdy neobejmou, nepolíbí ani mě nebudou chlácholit svým hlasem. Každá příjemná vzpomínka na blízkého člověka ve mně vyvolá i vzpomínku na jeho chladné ztuhlé tělo.

„Chyť mě. Chyť mě.“ Utíkala a nepřestávala se smát.

Pokusila se schovat za strom, ale její lest byla v okamžiku odhalena. Objal ji v pase a přitáhl blíž.

„Jamesi,“ ošila se a mírně zčervenala. „Co když nás někdo uvidí?“ strachovala se na oko a přitom si vychutnávala jeho objetí.

„A kdo říkal, že nechci, aby nás někdo viděl,“ řekl chraplavě a jemně ji políbil na krk.

„Proč bys to dělal?“ podívala se na něj roztouženými očima.

„Alespoň by měla tvoje matka důvod posunout datum svatby.“

Položila mu dlaně na hrudník a jedním koutkem se pousmála. „Lásko, už jsme o tom přece mluvili.“

Zatvářil se uraženě. „Ano, mluvili, ale pokud si dobře vzpomínáš, slíbila jsi, že si s ní o přiblížení termínu ještě také promluvíš,“ postěžoval si.

„Já vím,“ přiznala provinile. „Jenže to není tak jednoduché. Pochop, jsem její nejmladší dcera. Už nikdy svatbu pořádat nebude,“ zaprosila očima. „Chce, aby to bylo perfektní, a na to je potřeba čas,“ dodala.

„Vdáváš se ty, nebo tvoje matka?“ zeptal se ironicky.

„Nebud' takový, tři týdny to snad ještě vydržíš,“ uklidňovala ho.

„Já to vydržím, ale nemůžu ručit za svou matku, až jí povím, že svatební noc pro nás nebude první společnou nocí,“ usmál se nevinně.

Zčervenala jako rajče a uraženě ho od sebe odstrčila. „Jestli to uděláš, pak si buď jistý, že až do svatby nedostaneš ani polibek,“ dráždila ho.

„Myslím, že dokonce dostanu i víc než pouhý polibek,“ uličnický se ušklíbl a přitáhl ji zpět do svého náručí.

„Nezdá se vám pane, že si poněkud příliš věříte?“ vyčítala mu a zároveň se snažila dostat z jeho pevného sevření.

„To si nemyslím, madam,“ smál se jejím marným pokusům se vyprostit.

Přestala sebou škubat a zamyšleně se mu podívala do očí.

„Ale, ale na copak myslíme?“ podezíravě pokrčil čelo.

Našpulila rty a zvažovala odpověď. „Víš, zrovna jsem přemýšlela, kde tě to bude nejvíc bolet,“ usmála se spokojeně, když její vězení trochu povolilo.

„To bys přece neudělala,“ pošeptal jí do ucha a jemně políbil citlivé místo na krku.

Blaženě vzdychla a důvěrně se o něj opřela.

„Susan!“ ozvalo se z ničeho nic matčino volání.

Okamžitě Jamese vší silou odstrčila, až překvapeně zavrával.

„Ano, mami, tady jsme,“ rychle si uhladila záhyby na šatech.

James si odfrkl a překřížil paže. *Ta ženská vždycky ví, kdy má přijít*, pomyslel si zklamaně.

„Tak tady jste,“ spráskla Megan potěšeně ruce a zastrčila si vypadnutý šedivý pramen do uvolněného účesu. Bylo evidentní, že velmi pospíchala.

„Potřebovala jsi něco, mami?“ zeptala se Susan trpělivě.

„Mám úžasnou novinu,“ uculovala se nadšeně. „Představte si, že u mě byla na čaji Doroty Moonová.“

Nechápavě se na sebe podívali.

„Co je na tom tak úžasného. Pokud vím, stýkáte se pravidelně,“ pokrčila lhostejně rameny.

„Ano, to je pravda,“ odmávla ledabyle dceřinu poznámku. „Jenže vy nevíte, co mi řekla za fantastickou novinu. Bude se zde otvírat nový moderní krejčovský salón. Vede ho nějaká Francouzka, která je prý velmi oblíbená

u té nejvyšší šlechty. Chtěla bych ti u ní nechat ušít svatební šaty. Co myslíš?“ dychtivě čekala na odpověď.

„Ale ano. Jistě. Pokud je vážně tak dobrá.“

„Já věděla, že budeš souhlasit,“ spokojenost z ní přímo vyzařovala.

„O nic se nestarej, já všechno zařídím. Posunutí termínu by neměl být problém, pozvánky jsme stejně ještě nenechali poslat,“ plánovala nahlas, zatím co se měla k odchodu.

„Jak to myslíš, mami?“ vrhla po ní zmatený pohled.

Megan se s úsměvem otočila. „Vždyť jsem ti přece říkala, že se salón otvírá až za tři týdny. Tak je přece logické, že se svatba musí posunout.“

„To jsi před tím neříkala.“ Nevěřicně si matku změřila. „Au!“ vypískla, když ji James štípnul pod žebra.

„Už musím jít, mám toho strašně moc na zařizování,“ políbila dceru na čelo, mrkla na Jamese a zmizela za živým plotem.

„Proč se na mě tak díváš? Já za to přece nemůžu,“ bránila se, když uviděla snoubencův nasupený výraz.

„Přísahám, že kdyby to nebyla tvoje matka, na místě bych ji uškrtil,“ pověděl hořce a posadil se na okraj kašny.

Přistoupila k němu a prsty si začala pohrávat s jeho kaštanovými vlasy. „Nezlob se na mě, Jamesi. Je to moje matka, nedokážu jí tu radost odepřít.“

„Vždyť já vím,“ zvedl hlavu a pousmál se, ale v jeho očích rozpoznala zklamání.

Sedla mu na klín a smyslně se k němu přivinula. „Řekni, co mám udělat, abych tě rozveselila?“ zašeptala.

„Já myslel, že se bojíš?“ zapomněl rázem na vztek a směle se pustil do hry.

„Já a bát se?“ udiveně nadzvedla jedno tenké obočí.

„Hm, tak uvidíme,“ zopakoval její gesto.

Přejel jí jemně palcem po plném spodním rtu, čímž ji přiměl, aby lákavě pootevřela rty. Pomalu sjel prsty k bradě, až ji mírným tlakem nadzvedl. Sklonil se k ní a dráždivě jí přejížděl

jazykem po rtech, dokud slastně nevzdychla. Jednou rukou jí vjel do vlasů a vášnivě ji začal líbat. Byla zcela omámená tou kouzelnou hrou. Proto si ani nevšimla, že jeho druhá ruka rozehrává už hru úplně jinou. Mistrně si pohrával se šněrováním živůtku, takže si toho všimla, až se značně uvolnil.

„Ty bídáku!“ vykřikla s předstíraným rozhořčením.

James se upřímně radoval z povedené lsti. Zaklonil hlavu a hlasitě se rozesmál. Přimhouřila oči do úzkých štěrbin. V mžiku mu seskočila z klína a dobře mířeným žduchnutím ho převrátila do kašny.

„Zbláznila ses?!“ prskal, když se mu podařilo chytit dech.

„Kdyby ses tak nesmál, nenatekla by ti do pusy voda,“ chichotala se.

Chytil ji za ruku a rychlým pohybem ji strhnul k sobě. Susan to nečekala, takže se po jeho vzoru pořádně napila.

„Co jsi to říkala o tom smíchu a vodě?“ ptal se pobaveně, když se rozkašlala.

Kdyby je někdo viděl, myslel by si, že jsou blázni.

Dívčin kašel postupně přešel v zamračení. „Ty neráde! Zničil jsi mi šaty!“ stěžovala si a mačkala si vodu z vlasů.

„No tak si necháš ušít nové, zlatíčko. Třeba v tom novém salónu,“ neodpustil si poznámku.

Zklamaně svésila ramena. Nepříjemné téma bylo opět připomenuto. „Nebud' takový,“ zaprosila a pokusila se postavit.

Vodou ztěžklé sukně se jí ale nepřestávaly plést pod nohy. Rezignovaně sebou plácla zpátky do studené vody.

Našpulila rty a prosebně se na něj zadívala. „Prosím, pomůžeš mi?“ natáhla k němu obě ruce.

Pokyvoval hlavou ze strany na stranu, předstíraje, že to zvažuje. To ji rozčílilo. Namíchnutě překřížila ruce na prsou a začala si kousat spodní ret. Rošťácky se na ni zazubil a sám vylezl ven.

„Tak mi podej ruce,“ přitáhl ji blíž a sklonil se, aby ji uchopil v pase. „Uf. Madam, vy jste nám nějak ztěžkla. Měla byste přestat chodit

uždibovat do kuchyně,“ škádlil ji, když už stála nohama na zemi.

„To ne já, ale ty šaty, chytráku.“ Odstrčila ho, jelikož ji stále přidržoval v pase. Nečekala však, že ji nepustí, takže klopýtli oba.

„Ale, ale, Čertíku,“ uculoval se, když vyrovnal balanc. „Tobě ta koupel ještě nestačila? Jestli chceš, můžu tě tam ještě na nějakou dobu usadit,“ nepřestával si ji dobírat.

„Jamesi, už budeme muset jít,“ rázně ho utnula. „Je mi zima, nechci nachladnout.“

Chápavě se usmál a něžně ji pohladil po obnažené paži. Samotnému mu byla zima, ale nechtěl se ještě rozloučit. Pár dní nebudou mít příležitost být spolu delší dobu o samotě. Při té představě zatoužil ještě o malinko společnou chvíli prodloužit.

„A nemůžu tě prozatím zahřát já?“ přitáhnul si ji blíž.

„Jak to chceš udělat? Budeš na mě foukat, dokud se neusuším?“ sklopila nevinně oči a husté řasy jí na bělostné tváři vytvořily dva mihotající se stíny.

Pomale se k ní sklonil a velmi něžně ji políbil na obě víčka. Trpělivě počkal, až otevře oči a jejich pohledy se propojí. Stáli v naprostém tichu a vzájemně se vpíjeli do očí toho druhého. Nebylo potřeba ani slov, oba věděli, co ten druhý cítí a co právě teď potřebuje. Přesto když se jejich rty konečně spojily, špitali si mezi polibky nesmyslná vyznání lásky, jimž rozuměli jen oni sami. Cítili navzájem svá, rychle bušící, srdce.

Položila mu dlaň na hrudník, aby ještě lépe cítila jeho tlukot. „Lidé se pořád ptají jak poznat, že je ten druhý už nemiluje,“ šeptala mu na rty a jemně se o ně otírala svými. „Já se ptát nebudu. Řekne mi to tvoje srdce pokaždé, když tě políbím.“ V očích se jí zaleskly slzy. „Je vůbec možné, že jsme tak šťastní?“ důvěrně se k němu přivinula.

„To doufám, lásko,“ mírně nadzvedl koutky úst.

Překryl její ruku, stále položenou na jeho srdci, a propletl s ní své prsty. Dívčí ruka se v jeho mužné téměř ztrácela. Opřel se do nich chladný vítr. Okamžitě jim naskočila husí kůže,

proto se ruku v ruce dali svižným krokem úzkou pěšinkou na ústup. Čím více se blížili ke svým domovům, tím více pospíchali. Když doběhli ke spojovací brance, jež propojovala zahrady jejich domovů, Susan už začínala drkotat zubama. Dali si rychlou, až dětskou, pusinku a ač nerad, začal couvat k malé kovové brance porostlé břečťanem.

Jak se jejich dlaně rozdělily, stále se prsty jemně dotýkaly pokožky dlaně, až o sebe zavadily pouze konečky prstů. Susan se potutelně usmála a znovu ho pevně sevřela. Rychlým cuknutím ho pobídla, aby se k ní více přiblížil. Jejich těla se teď vzájemně dotýkala. Vjela mu prsty do vlasů tak, aby ho přiměla k ní sklonit hlavu. Navlhčila si rty jazykem, a jak nejvášnivěji to uměla, ho políbila. Když ucítila, jak lehce poklesl v kolenou, zachichotala se jako holčička a vymanila se z jeho objetí.

Stál nehybně, na rtech blažený úsměv. Toužebným pohledem ji sledoval až k zadním dveřím jejího domu, kde se naposledy otočila a poslala mu vzdušný polibek.

Dovnitř skoro vběhla, až málem porazila svou starší sestru. „Lauro!“ vykřikla a nevědomky se chytla za srdce. „Tys mě ale vylekala. Co tady děláš?“

„Já, že jsem tě vyděsila?“ zeptala se nevěřícně. „Podívej se na sebe. To ty vypadáš jako vodník!“ zamávala prstem, aby poukázala na její šaty.

„Byla to nehoda,“ snažila se tvářit co nejpokorněji.

„Nehoda říkáš. Hm... to určitě! Na to tě znám až moc dobře, Susan Lerrisová, abych ti to věřila,“ zakroutila hlavou v nesouhlas. „No, jen se na sebe podívej. Vždyť z tebe teče voda!“ vykřikla a uskočila stranou od kaluže, jež se začala dělat na dřevěné podlaze. „Jestli to uvidí matka,“ pobaveně zvedla obočí.

„Kdybys mě nezdržovala, už bych byla dávno v suchu,“ vyhrkla.

„No nevím, jestli by ses měla už vdávat, někdy se chováš nevhodněji než moje čtyřletá dcerka,“ škádlila ji.

Susan na ni vyplázla jazyk a obě sestry se nahlas rozesmály.

„To jsi ty, Susan?“ volala matka ze salónku. Rychle si zacpaly ústa, aby neslyšela jejich smích.

„Běž, běž,“ zašeptala naléhavě Laura, aby ji popohnala do schodů.

„Uf,“ oddechla si hlasitě, když sestra zmizela v prvním patře.

„Á to jsi ty,“ prohlásila matka, když vstoupila na chodbu.

„Dobrý den, mami.“

„Dobrý den, drahoušku,“ přistoupila k ní a políbila ji mateřsky na čelo. „Neviděla si svou mladší sestru? Byla v zahradě s Jamesem. Nevíš, jestli se už vrátila?“

„Ano, před chvílí tu byla,“ uklidnila ji a snažila se sukněmi zakrýt kaluž na podlaze.

„To je dobře. Večer je ten maškarní ples u Pekových a už je nevyšší čas se jít chystat,“ podotkla mírně.

„Ano, máš pravdu, mami,“ přisvědčila, ale neměla se k odchodu.

„Ty a Gavin tam nejdete?“ zvedla jedno tmavé obočí.

„Ale ano, jdeme tam.“

„Tajíš mi něco? Připadá mi, že se nějak ošíváš,“ zeptala se na rovinu.

„No, popravdě jsem se ti chtěla s něčím svěřit, ráda bych totiž znala tvůj názor. Pokud mě doprovodíš ke dveřím, pokusila bych se ti to nastínit,“ zaimprovizovala, položila si matčinu ruku na ohbí paže a odváděla ji pryč od mokrého místa na drahé podlaze.

„Tak mě nenapínej,“ nedokázala skrýt nedočkavost.

„No víš,“ rychle přemýšlela, co by plácla. „Gavin má velmi, opravdu velmi, dobrého přítele v Americe,“ vymyslela si pohotově.

„A co s tím mám společného já? Víš, že Američany nemám ráda. Jsou tak nekultivovaní,“ odfrkla si.

„Já vím, ale tento je Angličan. Nebo ještě lépe – je to anglický šlechtic,“ dodala rychle.

„Lauro, běž prosím k věci,“ nevydržela již dceřino napínání.

„Zkrátka odjel do Ameriky, kde nechutně zbohatnul. Má asi šestiletého chlapce a tak nás,“ sledovala matčin zamračený výraz, „no a tak Gavina napadlo, že bychom ty naše děti mohli

dát později dohromady. Věřila bys tomu?“
utrápeně si povzdychla.

„Ať je bohatý, jak chce!“ vypískla uraženě.
„Řekni Gavinovi, že moje vnučka nebude mít
v žádném případě nic společného s žádným
americkým zbohatlíkem! Nevím, co ho to
napadlo, ale ať na to urychleně zapomene!“
vztekala se. „Už raději běž. Musíme se nachystat
na večer, ale před tím se musím ještě uklidnit.
Ten tvůj manžel mě jednou těmi svými nápady
dostane do hrobu,“ unaveně vzdychla.

„Neboj, mami, já mu to vyřídím,“ pípala a
spěšně dala matce sbohem. „Hups,“ řekla si
sama pro sebe, když za ní majordomus zavřel
dveře. Chudák Gavin. Máma mu asi večer dá
pěkné kapky. Škodolibě se usmála a nastoupila
do připraveného kočáru s erbem rodiny
Bancroftů.

„Slečno, jak to vypadáte?“ spráskla ruce
Daisy. Byla její komornou už několik let, takže
ji vzezření její paní nepřekvapilo, spíš vyčítavě
zakroutila hlavou.

„Nedívej se na mě tak,“ zasmála se a stiskla komorné ruce.

Nikdy pro ni nebyla jen služebná, spíše ji považovala za svou přítelkyni. Věkově si byly velmi blízké, a asi proto si tak dobře rozuměly. Daisy byla střízlík. Hnědé vlasy měla stažené do pevného uzlu a světle hnědé oči se vždy smály. Byla velmi pečlivá a spolehlivá. Podle toho také vypadaly její šaty – vždy čistě a upraveně.

„Ale slečno, vždyť budete nemocná,“ postěžovala si starostlivě.

„Pokud je nachystaná teplá koupel, tak myslím že ne,“ tázavě zvedla obočí.

„Jistě že je,“ uculila se.

„Jsi poklad, Dais,“ mrkla na ni a začala si stahovat punčochy.

„Počkejte, slečno, já to udělám,“ odstrčila její zmrzlé prsty a pomohla jí svléct mokré šaty.

„Brrr. To je zima.“ Drkotala zuby, když na zem dopadla mokrá spodnička.

„Pomalu, slečno, ta voda je horká,“ upozornila ji Daisy, když vyběhla z hromady mokrého oblečení směrem k vaně za zástěnou.

„To mi vůbec nevadí,“ blaženě vzdychla, když se ponořila do horké vody provoněné jasmínem. „Málem bych zapomněla. Byla tady moje sestra. Nechala mi tu nějaký balíček?“ zajímala se.

„Ale ano. Položila jsem vám ho na postel,“ odmlčela se a posbírala mokré oblečení ze země. „Slečno, za chvíli jsem zpátky,“ dodala.

„A kam jdeš?“

„No přece zamést po vás stopy,“ zasmála se a vyběhla ze dveří.

Susan lenořila ve vaně, dokud nezačala voda chladnout. Opláchla si pečlivě z vlasů i těla mýdlovou pěnu a začala se rozhlížet po ručníku, ale nikde ho neviděla. Vylezla ven a začala rázovat po pokoji, aby nějaký našla.

„Ach slečno, co to zase vyvádíte?“ postěžovala si Daisy, když se vrátila do pokoje.

„Hledám ručník,“ nevinně pokrčila nahými rameny.

„Tady máte,“ vzala ručník, jež nechala nahřívát blízko krbu.

„Nechápu, že jsem ho neviděla,“ klepla se prsty do čela. „Copak? Proč se tak tváříš?“

zeptala se zaraženě, když se komorná zamračeně rozhlížela po místnosti.

„Slečno!“ řekla přísně a zahrozila prstem.
„Nejen, že jste ohrozila půlku domu mokrou podlahou nevyjímaje vaší matky, ale ještě jste se pokusila ohrozit i mě,“ řekla přísně a poukázala na mokrou podlahu všude okolo.

„Promiň, Dais. To jsem si neuvědomila,“ pověděla upřímně.

„Slečno, tak teď jste se teda tvářila,“ smála se, až nemohla popadnout dech.

„Už ti na ty tvoje vtípky nikdy neskočím,“ škorpila se Susan, ale nakonec ji přítelčin smích nakazil.

„Nechme už toho,“ snažila se Daisy uklidnit sebe i ji. „Měla byste se už začít chystat nebo to nestihneme,“ upozornila a ukázala na spodní prádlo přehozené přes paraván. „Pořád platí ty stříbrné šaty s hlubokým výstřihem?“ zeptala se pro jistotu.

„Ano, platí,“ vykoukla s úsměvem zpoza paravánu.

„Vaše matka omdlí, až ten výstřih uvidí,“ varovala ji.

„Já vím,“ uchichtla se. „Máma prostě musí pochopit, že už nejsem malá holčička. Mám pocit, že už je načase začít se oblékat jako dospělá žena, nemyslíš?“ mumlala, zatímco si oblékala spodničku.

„No tak tohle před vaší matkou ani nevyslovujte,“ zhrozila se.

„Pamatujte, že do svatby zbývají ještě tři týdny,“ upozorňovala ji.

„Minimálně čtyři,“ podotkla sklesle.

„Jak to?“ Překvapeně a zároveň nechápavě se na ni zadívala.

„Matka...“ začala, ale Daisy ji zvednutím ruky umlčela.

„Už nic neříkejte. Chápu to,“ pousmála se.

„Sedněte si ke krbu,“ vyzvala ji jemně a šla si pro hřeben. Opatrně jí pročesávala lesklé havraní vlasy, dokud se v příjemném teple nevysušily.

Susan si oblékla překrásnou plesovou róbu a šťastně se zatočila před zrcadlem, až se vodopád hedvábných vlasů roztočil s ní.

„Vypadáte kouzelně,“ hodnotila s úsměvem.

„Uděláš mi ten účes s perlovou čelenkou?“
prosebně se na ni zadívala.

„Nevím, slečno, jestli to ještě stihneme.“

„Prosím,“ zaškemrala.

„Tak dobře. Ale jestli nebudeme stíhat,
vysvětlíte to svojí matce sama,“ podotkla rázně
a mistrně se pustila do složitého účesu.

Zapletla husté kadeře kolem uší až na
temeno, kde vytvořila spleť pramenů vlasů a
perel. Zbytek jí potom nechala volně padat v
kaskádách na záda.

„Jak to, že dokážeš z vlasů vykouzlit takovou
nádhru? Nechápu to. Já bych něco takového
nedokázala,“ prohodila přes rameno, zatímco
studovala účes v zrcadle.

„Chce to jen cvik a trpělivost,“ odbyla
pochvalu mávnutím ruky, ale potěšeně se
začervenala. „Jejda, slečno, vždyť nemáte
žádnou masku, co by se hodila k těm šatům,“
spráskla zklamaně ruce.

„Neboj se a raději přines ten balíček od
Laury,“ usmála se tajemně a čekala.

„To je nádhra. Tak krásnou škrabošku
jsem ještě neviděla,“ vydechla ohromeně, když

rozbalila bílé plátno převázané tlustou stuhou. „Musela stát spoustu peněz,“ pečlivě si masku prohlížela.

Byla potažena stejně třpytivou látkou jako šaty a po stranách mistr vytvořil kouzelné ornamenty ze stříbřitého prachu.

„Mám vám ji připnout?“ špitla a stále si zaujatě ten poklad prohlížela.

„Ne. Chtěla bych všechny překvapit až na místě. Přidělám si ji potom sama,“ nedočkavě si vybírala šperky ze stejných perel, jako měla ve vlasech.

„Ještě rukavičky,“ upozornila ji Daisy.

„Máš pravdu. Bez nich by mě máma nepustila ani z domu.“ Rychle si natáhla dlouhé rukavičky a popadla plášť, jenž si už v pokoji pro jistotu zavázala. „Děkuji,“ usmála se na ni vděčně a pospíchala se připojit k matce, která už určitě v hale netrpělivě přešlapovala.

„Tak už můžeme jet?“ ptala se matka nedočkavě, sotva ji spatřila.

„Jistě,“ zářivě se usmála Susan. „A kde je táta?“ zajímala se, když ho nikde neviděla.

„Kde myslíš?“ nakrčila nos a zvedla ukazováček směrem k pracovně.

„Už zase?“ zeptala se, i když odpověď předem znala.

Poslední dobou dostával pravidelně záchvaty melancholie. Zavřel se do pracovny s plnou lahví whisky, otevřel krabičku kvalitních doutníků a odmítal jakoukoli komunikaci se světem. Samozřejmě jen do té doby, než byl úplně na mol. Před rokem takový nebyval. Byl to postarší, ale stále velmi pohledný pán. Kdysi ji těšilo, když někdo prohlásil, že je po otci, ale dnes si již pouze povzdychla. Za tu dobu, co hýřil a utápěl se ve svém žalu, se jeho kdysi pevné tělo zakulatilo, nos nejspíš navždy zčervenal a ve tvářích mu popraskaly žilky. Oči tupě zíraly do prázdna, jakoby vzpomínaly na staré časy. Jenže v té době nebyla kůže kolem nich napuchlá a nerámovaly je tmavé kruhy způsobené nedostatkem spánku.

Nevyčítala otci změnu jeho chování. Po tom, co se mu stalo, by se musel chovat jinak snad každý. Dříve zbožňoval koně, ale nyní byl problém dostat ho vůbec do kočáru. Zřejmě to

bylo tím, že za jeho žal mohl právě jeden z nich. Před osmi měsíci koupil nádherného černého hřebce. Zaplatil za něj nehoráznou sumu, přestože nebyl ještě ani zkrocený. Těšil se, až to udělá sám, jenže hřebec se jen tak lehce ochočit nedal. Nadšeně se vyhoupnul do sedla a chvíli se na hřbetě statného zvířete skutečně udržel. Bohužel však neodhadnul povahu a odhodlání, kterým kůň oplýval. Spadl na zem, a než se stačil odkutálet stranou, zdivočelé zvíře mu podupalo levou ruku. Doktorři se shodli, že kosti jsou tak rozdrcené, že ruka už nebude nikdy plně zdravá. Navíc se mu do ran dostala infekce, kvůli které byla nakonec nutná amputace. Otec se s jejich rozhodnutím nikdy nesmířil. Od té doby před ním nikdo slovo doktor nesměl vyslovit.

„*Felčara, pustili jste ke mně felčara!*“ řval, když se probral z horečky.

Na ten den Susan nikdy nezapomene. Bylo to poprvé, co viděla otce brečet a nadávat. Od té doby pokaždé, když se zavře do pracovny, očekávají zvuk rozbíjeného skla. Ve stavu naprosté opilosti zapomíná, že má jen jednu

ruku. V takovém případě ho zjištění, že nemůže kouřit a zároveň upíjet, dovede do stavu naprosté nepřičetnosti.

Vyměnily si s matkou chápavé pohledy a bez jediného slova vyšly hlavním vchodem na temnělou ulici, kde již stál připravený kočár.

Každoroční maškarní ples u Pekových byl dokonalou ukázkou snobství a špatného vkusu. Pozlacené svíčky až příliš ladily k zlatavé barvě ubrusů, polstrovaných židlí, koberečků na odpočívadlech, o které se večer přizabilo alespoň deset hostů, a samozřejmě dozlatova bylo i vytapetováno. Pokud si tedy některá z dam nebo debutantek, což bylo ještě horší, oblékla šaty ve zlaté barvě, byla již při příchodu na tuto okázalou slavnost označena za propadák sezóny. Některé slečny, stále ještě neznalé společenského světa, se přesto nenechaly přemluvit staršími členy domácnosti a umíněně si podupávaly nožkou, dokud nedostaly to, po čem toužily, a to oslňující nařasené zlaté šaty, o kterých si byly jisté, že přitáhnou patřičnou pozornost. Bohužel však stále zůstávalo rok za

rokem pravidlem, že téměř celý večer zdobily pozlacené židle v rozích.

Toto faux pas zažila minulý rok jedna ze Susaniných kamarádek, Elisabet Merliová. Podle opuchlých očí, které předvedla druhý den na odpoledním pikniku u Svorových, se ten večer nejspíš moc nebavila. Lidé se prostě z chyb ostatních asi nikdy nepoučí. Zakroutila smutně hlavou, když při vstupu do sídla Pekových zahlédla kousek před nimi svou mladší sestřenku Rose.

Změna prostředí ji ovanula už v předsáli. Zlatavá barva až příliš kontrastovala se šedou ponurostí dnešního večera. Trpělivě vyčkávaly, než na ně přijde řada, aby se pozdravily s hostiteli. Paní Peková na sobě měla tradičně rudě křičící šaty. Nejspíše si ve svém zářivém světě připadala jako třešnička na dortu. Vzpomněla si, jak jednou zaslechla svého švagra přirovnávat její vzezření k bordelmamá jednoho luxusního londýnského nevěstince. Díky tomu po celou dobu formalit jen s obtížemi zadržovala smích.

„Je vám něco, slečno Lerrisová?“ ptala se starostlivě paní Peková.

„Je v pořádku. Děkuje,“ zachránila pohotově situaci matka a nenápadně naznačila dceři, ať se má k odchodu. „To nebylo zrovna vychované,“ kárala ji, když odkládaly své pláště.

Susan nestačila ani odpovědět. Stejně by to bylo zbytečné, jelikož Megan už jistě zapomněla, co před chvílí řekla.

„Jedeme domů!“ zašeptala nesmlouvavě a snažila se skrýt dceřin výstřih vlastním tělem.

„No tak, mami, podívej se kolem sebe. Skoro každá žena v tomto sále má takové šaty. Je to moderní,“ ukončila vzdorovitě.

Megan zlostně podupávala nohou. Pokud se teď obrátí a odvede svou dceru domů, spustí se spekulace a pomluvy. Londýnská smetánka si ve vymýšlení nechutností přímo libovala. Ze sebemenšího nevhodného chování se tak, jako mávnutím kouzelného proutku, mohl stát skandál.

„Máš masku?“ optala se sklíčeně.

„Mám,“ usmála se nadšeně a vytáhla z kapsy pláště škrabošku, kterou si zručně v momentě

nasadila. Uculila se a trpělivě čekala na matčinu reakci.

„Ta maska je krásná,“ hlesla nakonec a její napětí trochu polevilo.

„A šaty?“ neodolala se zeptat.

„Ty samozřejmě rovněž,“ potvrdila nerada. „Ale stále trvám na tom, že pro neprovdanou dívku tvého postavení jsou příliš necudné,“ dodala, když se její dcera stále potěšeně culila.

„Tak už pojďme raději dovnitř, nebo se do sálu ani nedostaneme,“ schválně zvýšila hlas a zpražila pohledem pány, kteří postávali okolo a úlisně pozorovali její dceru.

Susan se s úsměvem na rtech musela téměř protlačit za matkou přes zástup obdivovatelů.

„Jsem zvědavá, co ti na ten tvůj kousek poví James,“ odfrkla si a odváděla dceru rychle ke stolku s občerstvením.

„Muž by si ženou neměl být nikdy příliš jistý. A občasná žárlivost také není na škodu,“ zachichotala se a upila z podané skleničky šampaňského.

„To by mě zajímalo, kde na ty své chytrosti chodíš,“ zamyslela se podrážděně. „Myslím,

že si budu muset vážně promluvit s Laurou,“
poznamenala zamračeně.

„Proč s Laurou?“ nechápavě sledovala matčin pohled na taneční parket, kde její sestra právě dotančila valčík s manželem.

„Stačí, že ten zhýralec plete hlavu jí. Nemusí ji motat i tobě,“ spustila rázně.

„Koho myslíš, mami? Vůbec ti nerozumím,“
ustaraně nakrčila čelo. „Mami?!“ zvýšila trochu hlas, když se nedočkala žádné reakce.

„Gavin,“ přimhouřila Megan oči na svůj již předem vyhlédnutý cíl. „Omluv mě, prosím,“
prohodila, poplácala ji nepřítomně po ruce a lenivým krokem si to namířila napříč přes parket, kde teď v hloučku přátel postával její zeť.

„Moc ti to sluší,“ ozval se jí za zády známý hlas.

Nasadila odzbrojující úsměv a pomalu se otočila. „Tobě taky, sestřičko,“ poznamenala s uličnickým úšklebkem.

„A co na to máma?“ zajímala se pobaveně.

„Já vlastně ani pořádně nevím. Sice to nechápu, ale vypadá to, že je dnes večer plně

zaujata tvým manželem.“ Pokrčila zklamaně rameny.

„Ajaj,“ vypustila z úst, když se naznačeným směrem podívala.

Matka stále mluvila a mluvila, zatím co Gavin trpělivě mlčel. Ale i na tu dálku z jeho výrazu vyčetla, že si to pěkně vypije. Což se jí v tom okamžiku i potvrdilo, podle zamračeného pohledu, kterým ji přes půlku sálu odměnil.

„Ale, ale,“ posmívala se Susan sestře.
„Copak moje starší sestřička zase provedla?“ popichovala ji.

„Ty se vůbec nesměj,“ zpražila ji rázně.
„Snažila jsem se před mámou skrýt tu louži, cos nechala na podlaze, ale ona ne a ne odejít, tak jsem jí řekla, že si s ním potřebuji promluvit a odvedla ji,“ přiznala nerada.

„A cos jí prosím tě řekla, že je na Gavina tak nabroušená?“

„Vymyslela jsem si takovou hloupost, co mě první napadla,“ vytáčela se a vypadalo to, že se dává na ústup.

„Jakou hloupost?“ nenechala se odbýt.

„Už nemám čas si s tebou povídat,“ kývla směrem na parket, kde se Gavin snažil dostat přes tanečníky až k nim. „Někdo tě sleduje, ale nemyslím tím ty gentlemany, kteří čekají až odejdu,“ pošeptala jí rychle do ucha a zmizela, až za ní zašustily sukně.

Otočila se a chtěla zjistit, koho tím sestra myslela, ale než se stačila pozorně rozhlédnout, obstoupil ji hlouček mladíků, kteří ještě před minutkou postávali vedle.

„Dobrý večer, slečno,“ ujal se slova ten nejhezčí z nich a podle pohledu zelených očí, které si ji až s nevhodným zájmem prohlížely, i ten s největším sebevědomím. „Všimnul jsem si, že jste právě přišla. Dopřála byste mi tedy tu čest, abych se jako první zapsal na váš taneční pořádek?“

Samozřejmě by bylo v této situaci nevychované odmítnout. A tak se stalo, že v jedné chvíli měla taneční pořádek úplně prázdný a v druhé měla o tanec postaráno na celý večer. *James mě přetrhne.* Pomyslela si zkroušeně, když ji první tanečník odváděl na parket. Začala hrát hudba a celý parket vířil

tanečníky, ji nevyjímaje. Přesto nepřestávala pokradmu vyhlížet svého snoubence. Bohužel ho stále nikde neviděla. Už by tu měl být. Znovu se znepokojeně rozhlédla.

James však nechtěl, aby ho Susan viděla. Schovával se nenápadně v koutě tanečního sálu a sledoval ji přes okraj broušené skleničky. *Chtěla, abych žárlil.* Uchechtl se a naráz vypil obsah sklenky. *Je překrásná.* Pomyslel si a zamilovaně se uculil do prázdné číše. Vzpomněl si na dnešní koupání v kašně a spokojeně se opřel o zeď. Jen ať si láme tu svou líbeznou hlavičku tím, kde jsem. Když si chce hrát, tak si budeme hrát. Na konci večera bude mít od těch nemotorných mladíčků tak pošlapané nohy, že si pro příště zkoušení jeho žárlivosti odpustí.

„Tobě nevadí, že tvá snoubenka tančí už skoro půlku večera s jinými muži?“ zajímala se se vší vážností matka.

„Ale mami,“ obrátil oči v sloup. „Vždyť se na ty nemehla podívej. Myslíš, že by Susan vyměnila mě za jednoho z nich?“ zasmál se a nevěřicně zakroutil hlavou.

„Já bych si vybrala,“ vložila se do toho jeho mladší sestra.

„Lucy, to snad nemyslíš vážně? Nevěděl jsem, že máš tak špatný vkus,“ dobíral si ji.

„Aby ses nemýlil, Jamesi. Myslím, že mám dobrý vkus a Susan ho má nejspíš taky, protože pokud vím, tak s tam tím nemehlem tančí již podruhé,“ vrátila mu pohotově.

James se rychle otočil a zlostně si změřil tanečního partnera své snoubenky. Musel jí říkat něco nevhodného, protože ve tváři jemně zčervenala.

„Říkáš podruhé?“ zeptal se podrážděně a nespouštěl z nich přitom oči.

„To je přece hned ten první,“ stačila ještě poznamenat.

„Slečno Lerrisová, smím vám říkat Susan?“ ptal se tiše a hleděl jí přímo do očí, dokud neuhnula pohledem.

„Myslím, že by to nebylo vhodné,“ odpověděla vyhýbavě.

„Alespoň pro dnešní večer,“ zaprosil.

„Dnešní společný večer pro nás tímto tancem končí. Jak jistě víte, mám již plný taneční pořádek a vy jste si již své dva tance vybral,“ upozornila ho nesmlouvavě.

V přítomnosti tohoto muže se cítila nepříjemně až nejistě. Pohyboval se s elegancí a šarm z něj doslova číšel.

„Ano, tanec nám končí,“ poznamenal s tajemným úsměvem. „Ale vzhledem k tomu, že budete mít nyní povinnou přestávku a já jsem gentleman, dovolil bych si vás pozvat na menší procházku zahradou,“ nenechal se odbýt.

„Děkuji, ale můj snoubenec by mi dělal o přestávce společnost jistě rád sám,“ vykrucovala se.

„A kde ho máte? Neměl by se vám trochu více věnovat?“ neodpustil si rýpnutí a předstíral, že se po něm rozhlíží.

„Nevím, kde teď je, ale až skončí hudba, jistě si pro mě přijde,“ utnula ho sebejistě, avšak v duchu se modlila, aby měla pravdu.

„Susan,“ pošeptal jí smyslně do ouška. „Vždyť se červenáte, drahá. Je vám snad horko?“

Když chtěla odpovědět, skočil jí rázně do řeči. „Raději vás doprovodím ihned, aby jste tu neomdlela. Noční vzduch vám udělá dobře,“ ujišťoval ji, zatímco ji pomalu odváděl z parketu.

Sice ji nedržel nijak silně, ale přesto by připoutalo mnoho pozornosti, kdyby se mu vytrhla. Nechtěla jít, ale přesto se nechala odvádět. Nevěděla proč, ale připadala si nepříjemně omámená.

„Děkuji vám, pane, že mi vrátíte mou snoubenku. Je to od vás velmi milé,“ prohlásil James, když jim zastoupil cestu.

„Rádo se stalo,“ odvětil mladík s nepřirozeným úsměvem a velmi nerad pustil svou kořist. „Měl byste si ji lépe hlídat, takový poklad by vám mohlo mnoho lidí závidět,“ prohodil, když se skláněl k Susanině ruce, aby ji políbil. „Ještě se uvidíme, Susan,“ schválně ji oslovil neformálně, a ještě než odešel, pohrdlivě si Jamese změřil.

„Já ho...“ s pevně zaťatými pěstmi vyšel za mladíkem.

„Nech ho, Jamesi,“ stoupla si před něj, aby mu zahradila cestu.

„Ty se ho zastáváš?! Neslyšela jsi, co říkal?!“ cloumal s ním vztek.

„Já ho slyšela, ale nechci tu vyvolávat skandál,“ snažila se ho uklidnit.

„Za všechno můžou ty tvoje šaty,“ stěžoval si a při tom se pokoušel uklidnit.

„Tak to si raději zvykej, protože po naší svatbě budu takové nosit všude,“ zatvářila se uraženě, ale vydrželo jí to pouhý okamžik.

„Co je? Stalo se ti něco?“ ustaraně ji objal kolem pasu, když si všiml, jak zhluboka dýchá.

„Nemohl bys mě dovést k mámě?“ prosebně se mu zadívala do očí.

„Mohl, ale proč? Myslel jsem, že teď budeme spolu,“ zklamaně čekal, co odpoví.

„Promiň, lásko, ale není mi nějak dobře. Ráda bych jela domů. Jinak budu muset každému vysvětlovat, proč s ním nechci tančit a...“ Položil jí prst na ústa, aby ji umlčel.

„Stačí říct, že ti není dobře. Na nikom jiném mi nezáleží. Ať si každý myslí, co chce,“

pohladil ji po zádech a pomalu ji odváděl k Megan.

Po cestě domů se jí ulevilo, takže když se jí Daisy začala dychtivě vyptávat na průběh večera, vykouzila úsměv a nadšeně popisovala výraz všech, na které si vzpomněla. Ovšem závěr večera vynechala. Ne, že by se nechtěla svěřit, ale při každé myšlence na neznámého mladíka ji polil studený pot.

„Děje se něco?“ zajímala se Daisy, když si její paní s nepřítomným výrazem sedla na postel.

„Ne, to nic. Jen mě bolí hlava,“ odmávla další otázky rukou. „Asi jsem vypila moc šampaňského,“ jemně se pousmála.

„Rozšněruješ mě, prosím? Chtěla bych jít už spát,“ dodala, když si ji přítelkyně podezíravě prohlížela.

„Nechcete čaj? Udělal by vám dobře,“ přemlouvala ji.

„Ne, děkuji. Nedělej si starosti. Už je pozdě, běž si také lehnout.“

„Dobře slečno, ale když budete něco potřebovat, zazvoňte. Víte, že mám lehké spaní.“

„Ano, já vím Dais,“ vděčně se na ni usmála.

Jakmile se za její komornou zavřely dveře, posadila se k zrcadlu a povytahovala si perličky z vlasů. Rozpletla si složitý účes a havraní kadeře se jí rozlily po zádech a ramenou. Zběžně si je pročesala a šla si lehnout. Peřiny byly čerstvě povlečené a příjemně voněly, přesto nemohla zavřít oči. Cítila, jak se jí klíží víčka, ale jakmile se moc přivřely, znovu je otevřela. Měla podivný pocit, že ji někdo sleduje. Vnímala přítomnost někoho jiného, ale nedokázala si to vysvětlit. Dům byl ponořen do hrobového ticha, všude kolem ní panoval klid. Přesto jí neustále přebíhal mráz po zádech.

Únava nakonec zvítězila a ona usnula neklidným spánkem. Probudila se ještě za šera, kdy v místnosti stále převládala znepokojivá tma. Nepříjemný chlad ji donutil více se zachumlat do přikrývky. Jakoby na ni někdo vylil džbán studené vody. Okamžitě se zcela probírala. Rychle se posadila a pečlivě prozkoumávala každý kout místnosti. Jediné, co však spatřila, bylo pootevřené okno, které do pokoje pouštělo ledový vzduch. Odhrnula

přikrývkou a bosými chodidly se postavila na kožešinu vedle postele. Zaposlouchala se, ale slyšela pouze svoje vlastní splašené srdce. Opatrně přešla přes ložnici k oknu a otevřela jej dokořán. Prudký vítr jí v okamžiku stáhl vlasy z obličeje. Vyklonila se do ulice a nedbajíc zimy se rozhlížela tak dlouho, dokud se neujistila, že je zcela prázdná. Pečlivě zavřela okenice a opřela se o ně zády.

Sepjala ruce a teplým dechem se snažila zahřát zmrzlé prsty. Pohled jí padl na dohasínající ohýnek v krbu. Nikdy nepřikládala ani nerozdělávala oheň. Budit Daisy ale v plánu rozhodně neměla. *Tak neschopná přece nejsem.* Pomyslela si umíněně a poklekla na zahřátou podlahu. Vzala nachystaná polínka a opatrně je jedno po druhém přikládala. Z hromádky dřeva však stále vycházel jen kouř. Už snad tisíckrát viděla Daisy rozdělávat oheň. Nahnula se a zhluboka se nadechla. Vytrvale foukala, dokud se konečně neobjevil první plamínek, po němž následoval hned další a další. Spokojeně se posadila a se zavřenými víčky se zaposlouchala do příjemného praskání hořícího dřeva.

Když se dostatečně zahřála, začínalo už svítat. S námahou se zvedla a přešla pár kroků do postele. S prvním slunečním paprskem se Susan natolik ulevilo, že usnula téměř hned, jak se její hlava dotkla polštáře.

Susan, vstávej,“ naléhavě s ní zatřásla.

Otevřela jedno oko a otráveně si povzdychla. „Co tady děláš, Lauro? Vždyť je ještě ráno,“ zakryla si hlavu peřinou.

„Ráno?“ melodicky se zasmála. „Chtěla jsi spíš říct čas oběda,“ informovala ji v mžiku.

„Oběd?“ Posadila se a odhrnula si pocuchané vlasy z obličeje.

Souhlasně přikývla. „Rychle se obleč. Jdeme se najíst do města a potom na menší nákupy,“ zachichotala se a vyšla směrem ke dveřím.

„Lauro?“ ozvala se ještě.

„Ano?“ otočila se a čekala.

„Můžeš mi zavolat Daisy?“ zaprosila s ospalým úsměvem.

„Proč na ni nezazvoníš?“ zajímala se.

„Nechci na ni zvonit jako na služebnou,“ vysvětlila stručně a škemravě se na sestru zadívala.

„No to je perfektní. Na komornou nezazvoní a ze mě dělá služku,“ stěžovala si sama sobě, když procházela dveřmi na chodbu.

Během chvíle přišla Daisy a hned se pustila do práce. Vytáhla béžové vycházkové šaty a začala k nim hledat patřičné doplňky.

„Vyspala jste se dobře, slečno?“ prohodila přes rameno, když našla ty správné rukavičky.

„Ano, výborně,“ zalhala a rychle zašla za paraván, aby nebylo vidět, jak zčervenala.

„Hmm,“ zadumaně si prohlížela umazanou spodničku, kterou Susan přehodila přes paraván.

Neušlo jí, že se od včerejšího večera chová podivně, ale nebyla v postavení, kde by bylo vhodné se vyptávat. Sice se k ní Susan chovala velmi přátelsky, ale ona vždy zachovávala patřičný odstup. Nikdy ji neoslovovala křestním jménem, a i když to bylo v přítomnosti této mladé dámy občas těžké, pokoušela se vždy

mluvit uctivě a kultivovaně. Proto jako správná komorná přešla vše bez poznámek.

„Proč jsme se nemohly najíst doma?“ zajímala se Susan, když si se sestrou sedaly ke stolu v jedné z nejlepších londýnských restaurací.

„Nebud' tak nespolečenská,“ ohradila se Laura a pohodlně se opřela.

„Promiň, špatně jsem se vyspala a mám pocit, že to na mně musí být vidět,“ vysvětlila s úšklebkem.

„Netvař se tak zkroušeně,“ napomenula ji s úsměvem a kývnutím pozdravila přicházejícího číšníka.

Objednaly si pouze lehké jídlo, aby jim při nákupech nebylo těžko.

„A co jdeme vlastně nakupovat?“ zajímala se, když dojedla a úhledně odložila příbor.

„No tak to ti právě nepovím,“ mrkla na ni.

„Prosím,“ zaškemrala.

„Je to překvapení, takže se mě ani nesnaž přemlouvat. Stejně bych ti to neprozradila,“ nesmlouvavě zavrtěla hlavou.

„Půjdeme už?“ ptala se potichu a slovo půjdeme jemně zdůraznila.

„Proč? Děje se něco?“ ustaraně stáhla obočí.

„Ne nic. Jen kousek od nás sedí Eleanor Collbiová.“ Snažila se nedívat směrem, kde seděla její bývalá sokyně.

„Není to ta, se kterou se James málem zasnoubil?“ Dopila skleničku a trpělivě čekala na odpověď.

„Bohužel ano. Už se o tom nebavme a raději pojďme, než se zvedne a přijde nás pozdravit. To bychom se už na nákupy nedostaly,“ ukončila rázně a začala se netrpělivě rozhlížet po obsluze.

„Ty naděláš, vždyť už je to přes půl roku,“ zavrtěla hlavou.

„Já to vím, ale řekni to jí. Schválně se podívej, až budeme odcházet, jak se na mě dívá. Myslím, že mě nenávidí víc než předtím,“ zauvažovala nahlas.

Konečně přispěchal číšník. Přehnaně rychle zaplatily a zvedly se k odchodu. Když procházely kolem zmiňované ženy, Susan byla

ze slušnosti povinna pohlédnout na mladou dívku a kývnutím ji pozdravit.

Eleanor vypadala jako socha. Zlatavé vlasy měla upraveny do moderního uzlu upevněného na stranu. Uvolněné prameny kouzelně rámovaly její až příliš souměrnou tvář. Světle modré oči upírala na svou bývalou přítelkyni tak intenzivně, že jakmile se jejich pohledy střetly, Susan by přísahala, že záští o odstín ztmavly. I přesto se doširoka usmála a oplatila jí pozdrav.

„Uf,“ vydechla, když vyšly na ulici. „Ještě že už jsme venku, od toho nepřírozeného úsměvu mě už bolela pusa,“ sáhla si na obličej a prsty si prohmatávala ztuhlou čelist.

„Já nechápu, co proti ní máš. Mile se usmála a pozdravila nás.“ Mávla na kočího a vydala se mu naproti.

„Milá? To nemůžeš myslet vážně!“ srovnala se sestrou krok. „Ta kdyby mě mohla zničit lusknutím prstů, tak by pro jistotu luskala celý den!“ Zamračená nastoupila za Laurou do kočáru.

„Tak se nezlob. Jednoduše mi připadala milá. Soudím jen podle prvního dojmu, tak se nediv, že se mi zalíbila. A pokud vím, tak jste byly jednu sezónu docela dobré kamarádky,“ připomněla jí.

„Už se o tom nebavme. Co bylo, bylo. Raději mi pověz, kam jedeme?“ naklonila se blíž, jakoby očekávala nějaké tajemství.

„Už jsme tu,“ usmála se Laura, když kočár zastavil.

„Tak rychle? To jsme mohly jít pěšky,“ poznamenala Susan, když vystupovaly na rušném náměstí. Přimhouřila oči a prohlížela si salón, před nímž se ocitla. „Není to náhodou důvod, proč nebudu za tři týdny paní Rogersová?“ překřížila ruce a zadumaně si prohlížela budovu.

„Asi ano,“ mávla ledabyle rukou. „Ale my jdeme kousek vedle,“ uchichtla se a jemně kývla hlavou k malému salónku.

„To je obchod paní Nerlliové. Ale pokud vím, tak ta se specializuje na spodní prádlo a toho mám až až,“ otočila se zpět ke kočáru.

„Ale počkej přece,“ zasmála se Laura a chytila ji za ruku. „Já vím, že máš hodně spodního prádla, ale uvažovala jsi už, co si oblékneš na svatební noc?“ zvedla pomalu jedno obočí. „Máma ti stejně jako mně dá velmi cudnou noční košili.“ Při té vzpomínce obrátila oči v sloup.

„Tak proč jdeme vybírat něco jiného? Nechci se tím mámy dotknout,“ ustaraně se na sestru zadívala.

„Neboj, ta se to vůbec nedozví,“ přemlouvala ji.

„Mně se to nechce líbit, Lauro. Copak je to taková hrůza?“ vytáčela se.

„Děvče, nemáš ani ponětí,“ s předstíraným zděšením se chytila za hrudník. „Gavin se tehdy tak smál, že romantika byla ta tam. Takže buď ráda, že máš starší sestru, kterou já bohužel neměla,“ ukončila uraženě debatu a táhla ji s sebou ke dveřím. „Člověk to s tebou myslí dobře a tobě se to nelíbí. Chtěla bych vidět tvůj výraz, až ten bavlněný zázrak uvidíš,“ špitla ještě rychle, když vcházely dovnitř.

„Dobrý den, dámy. Mohu vám nějak pomoci?“ zeptala se zdvořile postarší hubená žena.

„Ano. Myslím, že můžete,“ odvětila pohotově Laura a nadšeně se pustila do vysvětlování.

Asi za dvě hodiny už byly na zpáteční cestě domů. Laura se spokojeně usmívala, zatímco Susan marně mávala vějířem, aby ochladila rozpálené tváře.

„Tak už toho nech, Suzi. Uvidíš, že James se rozpakovat nebude,“ snažila se potlačit smích.

„Vždyť to nebylo oblečení,“ ohradila se. „Bude to stejné, jako bych byla úplně nahá. Nemysli si, že jsem nějaká puritánka,“ dodala, když chtěla Laura něco namítnout. „Nahota mi nevadí, ale problém je, že to takzvané prádlo až nevhodně znázorňuje určité části mého těla,“ vážně se na sestru podívala.

„Mám víc zkušeností než ty, takže mi věř a uvidíš, že se ti to vyplatí,“ poučovala ji. „Teď běž domů a uvidíme se večer. Ty tašky ti propašuji později,“ vyháněla ji s úsměvem.

Sotva vystoupila z vozu, objaly ji zezadu dvě silné paže. Leknutím vypískla a rychle se otočila.

„Jamesi! Víš, jak jsem se lekla?“ zpražila ho pohledem a zhluboka se nadechla, aby se uklidnila.

„Teď ses měla vidět, čertíku,“ pobaveně si ji prohlížel.

„To nebylo moc vtipné,“ namítla a plácla ho přes ruku. „Co tady vlastně děláš? Číháš na lidi, abys je děsil?“ váhavě se pousmála.

„Hmm,“ promnul si zamyšleně bradu. „Zní to zajímavě, ale proto jsem nepřišel,“ zvažněl.

„A proč tedy?“ Na čele se jí objevila ustaraná vráska.

„Včera ti nebylo dobře, vzpomínáš? Přišel jsem jen na skok, podívat se, jak ti je. A vypadá to, že už dobře,“ poznamenal.

„Děkuji, za tvou starost lásko, ale cítím se báječně. Nemusíš mít starosti,“ uklidňovala ho.

„To jsem rád,“ usmál se. „Takže se uvidíme večer?“ políbil jí na rozloučenou galantně ruku.

Susan jen s úsměvem přikývla a nechala se jeho pohledem doprovodit až ke dveřím.

„Ty ne.“ Susan seděla na okraji postele a houpala nohama jako nezbedné dítě. „Taky ne,“ zakroutila rychle hlavou.

„Slečno, tak už si vyberte,“ nabádala ji Daisy, která už téměř plavala v hromadě odmítnutých šatů.

„Promiň, Dais, ale uznej sama, že má garderoba je zastaralá a ty barvy příšerně nevýrazné,“ pokračovala umíněně.

„Tak si nechte ušít novou,“ zamračila se a ruce založila v bok.

„Ted?“ provokovala ji, ale když se komorná mračila stále víc a víc, nevydržela to a vyprskla smíchy. „Měla by ses vidět,“ nepřestávala se smát.

Jen počkej. Pomyslela si Daisy a začala uklízet šaty. Susan ji chvíli ještě pobaveně pozorovala, ale netrvalo dlouho a úsměv jí pomalu zamrzal na rtech.

„Omlouvám se Daisy, jen jsem tě škádlila,“ opatrně k ní přistoupila. „Vezmu si ty z modrého sametu,“ dodala rychle.

„To nepůjde, slečno. Při té prohlídce jsem je omylem umazala a vyčistit je bohužel už nestihnu,“ zalhala pohotově.

„Tak snad ty meruňkové?“ zkusila to znovu.

„Je mi to opravdu líto, ale zmačkaly se a jistě uznáte sama, že to by nebylo moc vhodné,“ s vážným výrazem se podívala Susan přímo do očí.

Ta si ji podezíravě měřila. „A které by vhodné byly?“

„Jediné šaty, které byly ušetřeny, jsou ty žluté nebo červené sametové,“ lhala, aniž by v tváři hnula svalem.

„Ty červené, prosím,“ přikývla s předstíraným úsměvem.

Daisy schválně vybrala šaty, jež neměla Susan v oblibě. Ne, že by jí neslušely, ale červená a žlutá nepatřily mezi její oblíbené barvy. Přesto jí neodporovala. *Neměla jsem si z Daisy utahovat.* Vyčítala si, když jí utahovala šněrování na korzetu. Beze slova se dooblékla a nechala si udělat jednoduchý, ale elegantní, účes. Hned, jak za ní zapadly dveře, Daisy už to nevydržela a nahlas vyprskla smíchy.

Když jejich kočár vyjížděl na dlážděnou cestu, už se stmívalo. Vevnitř panovala napjatá atmosféra. Otec se nakonec nechal přemluvit, aby jel s nimi. Díky předcházející prohýřené noci ovšem nebyl v nejlepší náladě. Susan se nemohla dočkat, až vystoupí a unikne tomu dusnu. Kvůli tomu se v okamžiku, kdy zastavili, snažila vystoupit jako první. Zhluboka se nadechla čerstvého vzduchu.

„Susan, co tam tak stojíš? Pojd', děvče,“ volal na ni netrpělivě otec.

Přikývla a vyšla za rodiči. Neudělala ani pár kroků, když pocítila nutkavou touhu ohlédnout se. Kousek od ní stála krásná žena v tmavě rudých šatech. Husté zlatavé vlasy jí poletovaly ve větru. Avšak to, co Susan upoutalo nejvíce, byly rudě namalované rty, které kontrastovaly až s neobvykle bledou pletí. Bez přemýšlení se k neznámé vydala.

„Nestalo se vám něco?“ zajímala se.

Kráska pouze zvlnila koutky úst a nesouhlasně zavrtěla hlavou.

„Vždyť vám musí být zima,“ poukázala na její holé ruce a ramena, poněvadž dotyčná

neměla na šatech žádný plášť, který by ji chránil před studeným větrem.

Melodicky se zasmála. „Drahá, mě už nebyla zima, ani nepamatuji.“

„Susan!“ volala na ni podrážděně matka.

„Už budu muset jít. Vážně nic nepotřebujete?“ zkusila to ještě jednou.

„Zatím ne. Děkuji,“ odvětila a pomalu odcházela ulicí.

Susan se ani nepohnula. Jen sledovala, jak žena mizí za rohem. Ze zamyšlení ji vytrhlo až další matčino naléhavé volání. Pustila cizí ženu z hlavy a svižným krokem se připojila k rodičům.

„Měl jsi pravdu,“ prohodila Ann směrem k tmavé uličce mezi domy, z nichž v mžiku vyšel elegantní mladík a ledabyle se opřel o zed' domu.

„Říkal jsem ti, že za to stojí,“ odhrnul si pramen plavých vlasů, jenž mu padal do očí.

„Nevím, jestli za ty problémy stojí, ale asi by jí byla škoda,“ konstatovala a vydala se směrem k němu.

Dlouhé rudé šaty za ní vlály ve větru.

„Takže mi pomůžeš přesvědčit ostatní?“ těkal pohledem mezi světlýma očima a lákavými ústy.

„Uvidíme,“ pokrčila rameny. „Teď mě přemlouvej,“ zašeptala a vášnivě přitiskla své rty na ty jeho.

Ani on se nedal dlouho přemlouvat a k té smyslné hře se připojil.

2. STRACH

Slza za slzou stéká po mé tváři. Na chvíli se zastaví na bradě a potom v kapkách dopadá na mé špinavé šaty. Mohla bych si je setřít, než dopadnou, ale má mysl je plně zabrána do úvah o mém dřívějším a budoucím životě. Ty slané kapky mi už přijdou jako součást mé osobnosti. Už je nevnímám. Jako bych slyšela mysl každého, kdo mě spatří. Nic jiného si nezasloužíš, říkají. Ale skutečně to tak je? Jsem vinna, když činím, co je pro mě přirozené? Jsem vinna, když volím svůj život na úkor cizích?

Večer probíhal v příjemném duchu, jak se dalo samozřejmě očekávat, když důvodem k uspořádání byla tak radostná událost jako zasnuby čerstvé debutantky Michel Bontriové a sira Henryho Norinkse. I když to samozřejmě všechny nepřestalo udivovat. Ona byla milá a vřelá osoba, za to on se na každého mračil a peprnými slovy nikdy nešetřil. Dnes však bylo vše jinak. Mladý pár neustále tančil a obdařoval šťastnými úsměvy každého, s kým zkrřížil zrak.

Bylo to smutné, ale Susan si uvědomila, že je to poprvé, kdy vidí Norinksovy zuby. *Snad to není naposledy.* Pomyslela si a hned se nahnula k Lucy, aby jí svůj postřeh pošeptala. Mladá dívka se zasmála a přikývla na souhlas.

„Co si to tam vy dvě zase špitáte?“ zúžila Anabet podezíravě oči a pečlivě si dívky prohlédla.

„To nic, mami. Susan mi jen říkala jeden vtip,“ zareagovala pohotově Lucy.

„Tak to nám ho musíš zopakovat, Susan. Už dlouho jsem dobrý vtip neslyšela,“ prohlásila schválně nahlas, aby upoutala pozornost okolí.

Podívala se na svou budoucí snachu, která nenápadně, ale velmi naléhavě, štipala Lucy do ruky. Anabet cítila, jak jí v krku bublá smích. Bavilo ji přivádět lidi kolem sebe do nepříjemných situací a Lucy jí přímo nahrála. Tomu se prostě nedalo odolat. Susan si změřila Bet pohledem, takže rázem pochopila, že má co dělat, aby nevyprskla smíchy. Pátrala rychle v paměti po nějakém vtipu, ale jak už to bývá, na nic si nevzpomněla. Naštěstí si Lucy nějaký pamatovala, takže předstoupila před

matku a spustila tu největší odrhovačku letošní sezóny. Hlouček posluchačů se zklamaně začal rozcházet.

„To je zvláštní. Já ho dnes slyšela poprvé,“ pokrčila ledabyle rameny a spiklenecky mrkla na Susan.

„Ty se vymluvíš snad ze všeho,“ poznamenala Bet a přistoupila k nim blíž.

„To jsi nemohla nechat Susan, ať se v tom trochu podusí? Vlastní matce zkazíš zábavu.“ Nevinně se usmála a pohledem putovala z jedné dívky na druhou.

„Doufám, že tyhle vtípky nechceš provádět i na mé svatbě, Bet?“ varovala ji Susan.

„Zajímavý nápad,“ pokyvovala hlavou a pohrávala si s tou myšlenkou. „Děkuji za inspiraci,“ hlesla nakonec a s potěšeným úsměvem dívky opustila.

„Já tu vaši rodinu prostě zbožňuji. S vámi se člověk nenudí,“ svěřila se s úsměvem Lucy.

„Doufám, že si mě nebereš jen kvůli mé rodině?“ ozval se za ní Jamesův pobavený hlas.

„To bych si nikdy nedovolila. Je to ovšem příjemné plus,“ přiznala a otočila se, aby mu viděla do tváře.

„Zatancuješ si se mnou, prosím?“ nabídl jí rámě a ona ho bez váhání přijala.

„A co Lucy?“ uvědomila si, až když se ocitli uprostřed parketu.

„Mladá a krásná dívka nebude nikdy moc dlouho postávat sama na kraji parketu,“ řekl sebejistě a kývnutím naznačil směr, kde už tančila jeho sestra.

„Proč máš červené šaty? Já myslel, že tu barvu nemáš ráda,“ poznamenal, když se k sobě při tanci přiblížili.

„To sis myslel dobře,“ potvrdila. „Vedu teď takovou menší domácí válku,“ zasmála se při vzpomínce na Daisyn výraz.

„Válku?“ tázavě zvedl obočí.

„To by tě nezajímalo. Jen tě musím předem varovat, že zítra budu nucena jít zřejmě ve žluté.“ Při té představě se znechuceně ušklíbla.

„Mně se na tobě líbí všechny barvy,“ ujišťoval ji.

„Já si prostě nemůžu pomoci, ale ve žluté si připadám jako citrón,“ pokrčila ramenem a elegantně se otočila.

„Kdyby byl každý citrón sladký jako ty, bylo by to mé oblíbené ovoce,“ sjel ji provokativně pohledem.

„Nedělej to,“ varovala ho. „Nemůžu se potom soustředit na tanec,“ vysvětlila a zároveň mu jeho nevhodné gesto oplátila.

„Asi by bylo krajně nevhodné, kdybychom zmizeli na zahradu?“ ptal se s již předem zklamaným výrazem.

„Šla bych ráda, ale máma má dnes špatnou náladu. Přišel s námi i otec,“ odpověděla stručně.

„Já vím, už jsem se s ním viděl,“ přikyvoval.

„Máma každou chvíli vyhledává můj pohled. Myslím, že ve mně má takovou neviditelnou oporu. Víš, jak to myslím? Jednoduše ujištění, že na to není sama.“

James se chápavě pousmál a přikývnul na znamení, že rozumí. Zbytek večera si vychutnávali pocit ze vzájemné blízkosti. Samozřejmě padly i nějaké nevhodné pohledy,

ale tomu se prostě nedalo ubránit. Jak James pohotově poznamenal, když se na něj Susan vyčítavě zamračila.

„Už asi budu muset jít.“ Dívala se mu ustaraně přes rameno.

Ohlédl se a nemusel se na nic ptát.

První sklenička vyléčila jejímu otci kocovinu, ale bohužel nezůstalo jen u jedné. Mračil se na všechny okolo a neustále něco drmolil. Susan sice neslyšela, co říká, ale podle matčina zoufalého výrazu a viditelného odstupu dalších hostů usoudila, že to nebude nic slušného.

„Doprovodím tě,“ řekl smířeně a pomalu ji odváděl z parketu.

„Dál už půjdu raději sama,“ zastavila se kousek od rodičů.

„Mně to nevadí. Rád vám s ním pomůžu.“

Smutně zavrtěla hlavou. „Je to od tebe moc milé, ale myslím, že by to nebylo dobré. Nechci tě do toho přede všemi zatahovat.“ Chtěl něco namítnout, ale očima mu naznačila, že je to zbytečné. „Děkuji ti za krásný večer, lásko,“ pokusila se o úsměv, ale moc jí to nešlo.

„Uvidíme se zítra?“ zeptal se nakonec rezignovaným tónem.

„Přijdeš odpoledne na čaj?“ odpověděla mu otázkou.

Přikývl a jen velmi nerad ji pustil.

Otec naštěstí s odchodem souhlasil a neztropil žádnou scénu, takže největší problém nastal ve chvíli, kdy se ho snažili dostat z kočáru. Díky značně vysoké hladině alkoholu v krvi totiž cestou tvrdě usnul. Nakonec ho musel vytáhnout majordomus s kočím. Susan stála na kamenných schodech jejich domu. Odsud vypadal stejně jako před rokem, ale pro ni byl jiný. Uvnitř se nyní skrýval jen smutek a vztek. Sledovala, jak jejího otce nesou v nedůstojné pozici do domu a konec jeho černého kabátu za sebou táhnou po zemi. K tomuto člověku kdysi vzhlížela. Byl pro ni dokonalým vzorem ctnosti a ušlechtilosti. Nyní, ač ji to bolelo, se vyhýbala jeho společnosti. Vnesli ho do domu a ona se při pohledu na svůj domov snažila oživit vzpomínky, které zbyly už jen v její mysli. Z náhlého popudu se ohlédla do temné ulice osvětlené jen chabým světlem pouličních lamp.

Měla pocit, že tam někdo je. Cítila pohled cizích očí, až se jí úzkostí sevřela hrud'.

„Pojď, Susan,“ přistoupila k ní matka a unaveně se o ni opřela.

Vzájemně se objaly v pase a bok po boku vstoupily do domu.

Za domovními dveřmi nepříjemný pocit zmizel, ale strach tak snadno zaplašit nedokázala. Když vše kolem ní potemnělo a jediným zdrojem světla byl oheň vycházející z krbu, opět nemohla usnout. Vstala tedy z postele, zamotala se do přikrývky a bosými chodidly odcupitala přes studenou podlahu až k teplu sálajícímu z tančících plamenů. Schoulila se do křesla a tupě zírala do ohně. Sklíčeně si povzdechla a opřela hlavu o opěradlo. Tak strávila celý zbytek noci. Když začalo svítat, cítila se z nepřírozené polohy tak mizerně, že se jí nechtělo ani vstát a přejít ten kousek do postele. Sklouzla tedy jen na zem do teplé kožešiny a zakryla se přikrývkou, ve které byla až doteď zabalená.

Takhle ji tu našla Daisy. Nechápala, co se s její paní poslední dva dny děje. Ve dne to byla

stále ta veselá bezstarostná dívka, ale co se s ní dělo v noci, netušila. Jistá si byla jen tím, že špatně spí. Proto ji raději nebudila a po špičkách opustila místnost. Vrátila se, až když bylo těsně před polednem, nachystala teplou lázeň a provoněla ji jasmínem, což byla oblíbená vůně Susan.

„Slečno. Slečno,“ třásla s ní opatrně, aby ji vzbudila.

„Ještě ne,“ zamumlala a schovala hlavu pod přikrývku.

„Ale slečno, za chvíli bude oběd a vaše matka vás bude jistě očekávat,“ upozornila ji jemně.

„To už je tak pozdě?“ povzdychla si, když se tázavě podívala na Daisy, a ta přikývla.

Se stálým zíváním se vlekla k voňavé koupeli a cestou se svlékala. V hlavě cítila tupou bolest a v ústech měla nepříjemnou pachut', jako by prohýřila celou noc. Pár sklenek sice včera měla, ale zdaleka to neodpovídalo jejímu dnešnímu stavu. Uvelebila se v teplé vodě a doufala, že se jejímu ztuhlému tělu alespoň trochu uleví.

„Slečno? Můžu se vás zeptat na něco osobního?“ přerušila její lenošení.

„Ano, Dais?“ otočila se zaujetím hlavu.

„Vím, že to není má věc a vůbec bych se vás na to neměla ptát,“ začala hned omlouvat své chování.

„Ale no tak. Vždyť víš, že mně můžeš říct, cokoli budeš chtít. Mně to nevadí, budu jen ráda,“ usmála se na ni přátelsky.

„Dobře tedy,“ zaujala odhodlaný postoj.

„Stalo se vám něco? Všimla jsem si, že od toho maškarního plesu jste roztržitá a špatně spíte. Už se vám začínají dělat pěkné kruhy pod očima.“ Přistoupila blíž a podala jí malé zrcátko.

„Co mám udělat, aby to zmizelo?“ ptala se zaraženě a nevěřicně přejížděla prsty po ztmavlé pokožce.

„Naobědvat se a jít opět spát. Ale tentokrát v posteli,“ dodala a tázavě zvedla obočí.

„To by bylo asi lepší,“ přiznala a mírně se zarděla studem při představě, že byla přistižena, jak leží na zemi. „Ale to nemůžu!“ vyhrkla najednou, když si vzpomněla na včerejší slib.

„Žádné nákupy nejsou důležitější než vaše zdraví,“ nesmlouvavě zavrtěla hlavou.

„Po obědě má přijít na návštěvu James. To nemohu a ani nechci odvolávat. Neexistuje něco jiného?“

„Jedině studený obklad na oči, ale s velkým úspěchem bych nepočítala. Tohle,“ ukázala na Susaninu tvář, „dokáže odstranit jen vydatný spánek.“ Snažila se ji zviklat. Bohužel neúspěšně.

„Ten obklad,“ rozhodla.

„Dobře, slečno.“ Pokrčila poraženě rameny a měla se k odchodu.

„Počkej,“ zastavila ji kousek od dveří. „Abych odpověděla na tvou otázku,“ polkla naprázdno. „Nevím proč, ale najednou mám strach z tmy,“ pověděla upřímně. „Je to taková hloupost, o nic nejde. Nedělej si s tím starosti,“ řekla, jako by se snažila ujistit spíš sama sebe.

„Jak myslíte, slečno. Ale pokud budete v tom ponocování pokračovat...“ schválně nechala větu viset ve vzduchu.

„Já to překonám,“ řekla sama sobě, když Daisy odešla.

„Vypadáš hrozně,“ prohodila matka, poté co dojedla a odložila příbor.

„Děkuji, mami,“ neupřímně se usmála a vložila si do úst další sousto.

Celý oběd proběhl v tichosti, čemuž byla vděčná. Nyní se nesl matčin hlas jídelnou jako ozvěna. Kdysi, když byl otec ještě v pořádku a Laura tu bydlela, jí připadala velká místnost útulná. Teď se tu potkávaly jen ony dvě a každá jejich věta nebo jen pronesené slovo jakoby tu prázdnotu ještě zdůrazňovaly.

„James by měl přijít na čaj,“ informovala ji, když přecházely do vedlejšího salónu.

„To je dobře. Chtěla bych dnes uspořádat neformální večeři. Alespoň ho mohu pozvat osobně.“ Matka zazvonila na služebnou a šla se posadit.

„Já myslela, že dnes půjdeme opět na ples?“ Susan si přisedla.

„Vždyť se na sebe podívej,“ ukázala na její obličej a povzdychla si. „Navíc ani nemám, po včerejším zážitku s tvým otcem, chuť se někde ukazovat,“ dokončila rychle, když slyšela přicházet služebnou.

„Přála jste si něco, madam?“ zeptala se mladá dívka s úsměvem.

„Čaj a sušenky,“ odpověděla stroze.

„Hned to bude, madam,“ přikývla a spěchala splnit její přání.

„Mami,“ hlesla a stiskla jí jemně ruku.

„Já vím, že poslední dobou to pro tebe není jednoduché, ale nemůžeš si vybíjet zlost na služebnictvu nebo nám všichni utečou,“ varovala ji.

„Ať si všichni klidně jdou. Tenhle dům už nemůže být prázdnější,“ řekla hořce a vymanila ruku z jejího sevření.

„Děje se něco? Jestli ti něco vadí, tak mi to pověz,“ prosila.

„Ty se ptáš, co mi vadí?“ setřela z tváře slzu, která jí nechtěně vyklouzla. „Rozhlédni se kolem sebe a řekni mi, co vidíš! Protože já nevidím nic, za co by stálo žít. Tvůj otec si stále láme hlavu jen s tím, jestli má v baru dostatečné množství alkoholu a já,“ zakroutila trpce hlavou, „řekni mi, co mám já? Tedy kromě trápení, samoty a nevděku.“

„Co tím myslíš?“ zeptala se nakonec, když to vypadalo, že matka už skončila.

„Ty moc dobře víš, co myslím. Každý den vidíš, v čem žijeme, a už se nemůžeš dočkat, až odsud odejdeš. Dáš mi sbohem a necháš mě tu samotnou. Budeš si užívat své štěstí a na to mě si ani nevzpomeneš,“ litovala se.

„Teď mi křivdíš, mami. Vždy ses těšila, až se vdám, tak proč mi to teď vyčítáš? Co bys chtěla? Abych tu s tebou zůstala a dělala ti dokonce života společnost?“ ptala se udiveně.

„Jsi sobecká, Susan,“ zvedla se k odchodu. „Užijte si s Jamesem čaj. Mě na něj přešla chuť. Nezapomeň mu vyřídit mé pozvání,“ otočila se a odcházela tak kvapně, že se málem ve dveřích srazila s majordomem, který měl v úmyslu zrovna zaklepat.

„O-o-omluvte mě, madam,“ vykoktal ze sebe překvapeně, ale Megan kolem něj bez povšimnutí prošla. Otočil se tedy k Susan. „Slečno, přišel lord Rogers. Mám ho uvést do salonu pro hosty?“ zajímal se.

„Ne. Uvedte ho sem, prosím,“ vřele se na něj usmála, což byl v této chvíli téměř nadlidský výkon.

Zhluboka dýchala a snažila se z hlavy vymazat matčina tvrdá slova. V hloubi duše věděla, že měla z části pravdu. Vždyť kdo by odsud nechtěl uniknout. Ale nikdy! Nikdy by ji neopustila a už vůbec by nezapomněla. Byla to její matka a ona ji nadevše milovala. Ale vzdát se lásky a štěstí? To by prostě nedokázala.

„Tak já se na tebe tolik těším a ty se na mě mračíš,“ škádlil ji už ode dveří.

Stačil jen jediný pohled do veselých očí milovaného muže a tíha viny z ní opadla. Usmála se a podala mu ruku k políbení. On ji sice uchopil, ale místo polibku jí pomohl vstát.

„Myslím, že tyto nudné formality už jsme si odbyli,“ poznamenal, než se k ní sklonil a něžně ji políbil.

Pohrával si s jejími rty a tiskl ji pevněji k svému tělu. Když její chtíč zvítězil nad racionálním myšlením, umlčel její prosebné vzdechy vášnivým polibkem.

Ťuk! Ťuk! Vyrušilo je zaklepání na dveře. Rychle od sebe odskočili a posadili se co nejdál od sebe.

„Dále,“ vyhrkla Susan a překotně si začala upravovat vlasy.

Marně se snažila potlačit ruměnec, když si uvědomila, že byly dveře po celou dobu pootevřené. Mohl je vidět kdokoli. A i kdyby to byla jen jedna služka, tak to neznamená, že už to večer nebudou vědět všichni. Podívala se zoufale na Jamese, ale ten jen s úsměvem pokrčil rameny.

„Děkuji. To je vše,“ snažila se služebné co nejdříve zbavit. „Tak ty se směješ, ty bídáku?!“ přimhouřila čokoládové oči, až z nich zůstaly jen úzké štěrbinčky.

„Zase přemýšlíš, kde mě to bude bolet nejvíc?“ S úsměvem se pohodlně opřel.

„Kdepak,“ zakroutila nesouhlasně hlavou a vzala si jednu sušenku.

„Nechceš si nejdřív nalít čaj. Představ si, že ti z toho ládování zaskočí a nebudeš se mít čeho napít. Nebo máš snad v plánu pít přímo z konvičky?“ dobíral si ji.

„Jsem já to ale nezdvořilá,“ předvedla dokonale lítostivý výraz. „Jako hostu bych ti měla zajisté nabídnout první sušenku,“ nevinně se usmála a mrštila po něm zmiňovanou sušenkou.

„Au!“ chytil se James překvapeně za nos. „Ty jsou ale tvrdé,“ stěžoval si a mnul si prsty bolavé místo.

Nástroj pomsty stále ležel v jeho klíně, proto ho zvednul a po chvíli zkoumání se do něj s chutí zakousnul. To už Susan nevydržela a vyprskla smíchy. Přisednul si blíž a sledoval její rozesmátý obličej.

„Říkal jsem ti už, že miluji tvůj smích?“ zašeptal.

„Ano. Už snad tisíckrát,“ snažila se přestat.

„Jak to včera dopadlo?“ zajímal se, když začala nalévat čaj.

„Jako pokaždé,“ pokrčila ledabyle rameny a podala mu jeho šálek se dvěma kostkami cukru a trochou mléka, jak to měl rád.

„To není zrovna odpověď, na kterou jsem čekal,“ řekl a usrknul si trochu teplého čaje.

Přisedla si ještě blíž a zadívala se mu vážně do očí. „Nechtěj po mně prosím, abych vzpomínala na věci, na které chci zapomenout,“ odložila sklesle svůj šálek čaje.

„Mohl bych vám nějak pomoci,“ přemlouval ji.

„A jak, Jamesi? Přišiješ mému otci ruku a nebo mu vrátíš čest?“ Chtěl něco namítnout, ale položila mu prst na rty, aby ho umlčela. „Ty mi pomáháš už jen tím, že jsi tu se mnou. Nic pro mě neznamená víc,“ usmála se a prst nahradila svými ústy. Poté se jakoby nic vrátila k pití čaje.

„Čertíku, kdo by tě nemiloval,“ spokojeně se pousmál a strčil si do pusy další dobrotu.

„Abych nezapomněla. Máma tě večer zve na malou rodinnou večeři,“ povzdychla si.

„Vy nejdete večer k Bosswortům?“ divil se.

„Mámě se potom včerejším fiasku nechce. A já to taky uvítám. Poslední dobou je to jeden večírek za druhým. Bude příjemné si od toho alespoň jedenkrát odpočinout,“ konstatovala.

„Předpokládám, že tvůj otec se účastnit nebude?“ zeptal se opatrně.

„Ano. Už od rána je zavřený ve své pracovně. Ale možná přijde Laura. Včera mi říkala, že Gavin odjíždí navštívit svou rodinu. Podle mě už jí matka zaslala vzkaz,“ dumala nahlas. „A ty bys s sebou mohl vzít Bet a Lucy, aby tu taky jednou zavládla veselá atmosféra,“ navrhla mu.

„To bych rád, ale Lucy už si od rána vybírá šaty. Myslím, že se jí líbí ten mladý Bosswort. Zřejmě by mi nepoděkovala, kdybych jí to překazil.“

„To je pochopitelné,“ kývla hlavou na znamení, že rozumí. „Mně se svého času také líbil,“ neodpustila si rýpnutí.

„Vždyť je mu teprve dvacet. Je to ještě mladý floutek.“

„Nezapomínej, že ten mladý floutek je starší než já,“ upozornila ho.

„U žen je to jiné,“ nedal se.

„V tom případě tě musím upozornit, že ty jsi starší o pouhé čtyři roky,“ plácla ho po ruce, kterou jakoby nic položil na její stehno.

„Au,“ přeháněl.

Jeho projevy bolesti však ponechala bez povšimnutí, jelikož byla plně zaměstnána zíváním.

„Copak? Vždyť jste včera jeli domů vcelku brzy,“ starostlivě nakrabatil čelo.

„V noci jsem nějak nemohla spát,“ vysvětlila stručně.

„Kvůli tomu co se stalo?“ nenechal se odbýt.

„To ne. Jen mám poslední dobou špatný pocit, když je tma,“ přiznala nerada. „Vím, že je to hloupost, ale nedokážu to ovlivnit.“

James se na ni usmál a pohládl ji po tváři. „Tak si nech u postele světlo, čertíku,“ navrhl prostě.

„To bych mohla,“ oplatila mu úsměv.

„Měla jsi mi poslat vzkaz, že ti není dobře, a místo toho se pořádně prospat,“ vyčetl jí.

„Když já tě chtěla vidět,“ bránila se a doplnila svá slova dalším zívnutím.

„Teď se musíš hlavně vyspat, lásko. Nechtěl bych tě při večeři lovit z talíře,“ zažertoval a začal se zvedat.

„Nikam!“ řekla rázně a stáhla ho zpátky k sobě. „Vždyť jsi teď přišel,“ postěžovala si a uraženě našpulila rty.

„Dobře. Ale jen pokud mi slíbíš, že hned, jak odejdu, půjdeš rovnou do postele,“ zahrozil prstem.

„Slibuji,“ horečně přikyvovala hlavou.

Zadíval se do svého poloprázdného šálku a poté znovu na ni.

„Pamatuješ, jak jsme spolu poprvé pili čaj?“

„Na to nejde zapomenout. Byla jsem na tebe tehdy pěkně našťvaná. Vážně se divím, že mi to teď připomínáš,“ zamračila se, když se mu šálek v ruce začal nebezpečně kymáčet.

„To jsem nevěděl. Já se tehdy celkem pobavil. Navíc jsem to přece neudělal schválně.“ Přes veškerou snahu mu začalo cukat v koutcích.

„Ne! To tvá matka tvrdila, že jsi to neudělal schválně, ale oba víme, jaká byla pravda,“ nepřestávala se mračit.

„Pravda je, že ses mi posmívala,“ bránil se.

„Kdo by se ti taky nesmál, vždyť se ti ruka při pití čaje třásla jako nějaké stařeně,“ připomněla mu s úšklebkem.

„Tebe nikdy nenapadlo, že jsem to dělal schválně?“ ptal se nevinně.

„Ty jsi chtěl tehdy důvod, abys mi mohl polít šaty,“ přemýšlela nahlas.

„Asi ano. Potřeboval jsem se přece potom před mámou nějak ospravedlnit. Ty ses mi smála, tak jsem tě polil. To je přece jednoduchá logika.“ Zatvářil se spokojeně.

„Proč jsi to dělal?“ svažila zmateně čelo.

„Nepamatuješ se? Den před tím jsi mi do branky zavřela prsty.“

„Ale to přece nebyla má vina. Nemůžu přece za to, žeš byl tak hloupé dítě a strkal prsty v nevhodnou chvíli na nevhodné místo. Mimochodem, to ti zůstalo dodnes,“ uchichtla se.

„Máš pravdu. Právě teď mě nějaká ta nevhodná místa napadají.“ Spokojeně se uculil, když zčervenala.

Rána, která se z ničeho nic ozvala, přerušila intimní ticho, jež mezi nimi po jeho slovech nastalo. Mladý pár se na sebe podíval. On zmateně, ona smířeně.

„Dělám to nerada, ale už tě budu muset nechat odejít,“ povzdechla si.

„To kvůli té ráně? Neměli bychom zjistit, co ji způsobilo?“ chrлил na ni jednu otázku za druhou.

Začala otevírat pusu, ale mužské zaklení, které bohužel zaslechli oba, ji zastavilo.

„Otec?“ nevěřicně ukázal prstem směrem k chodbě, kde se nacházela pracovna lorda Lerisse.

Téměř neznatelně přikývla. „Je mi to vážně trapné. Omlouvám se, že jsi to musel poslouchat. Někdy se divím, že se chceš do naší rodiny vůbec přiznat.“

„Znám tvou rodinu už od dětství a nevidím na ní nic špatného. Nehody se stávají a člověk se s nimi musí nějak vyrovnat. V případě tvého otce mu bohužel značně napomáhá alkohol. Kdybys mi dovolila vám pomoci,“ začal ji znovu přemlouvat, „vložil bych se do toho. Podle mě potřebuje jen přestat pít. Vzal bych mu všechn alkohol, aby si konečně pořádně pročistil hlavu.“

„Ale, Jamesi,“ přerušila ho, „myslíš, že jsme to nezkoušely? Nemá to cenu.“ Pomalu vstala a čekala, až se k ní připojí. „Někdy si myslím, že už ani nechce žít. Jenom nemá dost odvahy, aby to ukončil, a proto se pomalu ničí příjemnějším způsobem. Tedy pro něj.“

Přistoupil k ní a ochranně ji objal.

„To nic. Za tu dobu už jsem si zvykla.“

Vděčně se o něj opřela a vychutnávala si jeho objetí. „Už raději jdi,“ hlesla po chvíli.

„Uvidíme se večer, poklade,“ pohladil ji po tváři až k bradě, kterou jí jemně nadzvednul prsty. „Miluji tě,“ zašeptal těsně před tím, než ji políbil na lákavá ústa. Poté se beze slova otočil a odešel.

Sledovala, jak mizí za dveřmi a pomalu doznívá klapot jeho bot.

„Taky tě miluji,“ řekla nakonec, ale její slova se donesla pouze zdem místnosti.

Náhle se cítila opuštěná a velmi unavená.

Aspoň jedno z toho můžu hned napravit.

Pomyslela si, když vyšla na chodbu a namířila si to přímo do svých komnat. Když procházela

kolem pracovny, dveře se náhle otevřely a z nich vypadl její opilý otec.

„Otče!“ zvolala vyděšeně a poklekla k němu na zem, až se jí široké sukně rozprostřely po podlaze.

„To jsi ty, Suzi?“ zadrmolil opilecky a pomalu zvedl hlavu, aby na ni viděl.

„Ano,“ skoro svou odpověď zašeptala, jak byla zaskočena jeho vzezřením.

Oříškové oči rámovalo nepřirozeně červené bělmo a z neupravených vlasů do nich padaly mastné prameny. Opíral se o zdravou ruku, ale díky velké míře alkoholu, který z něj nepříjemně čpěl, se na ní nebyl schopen udržet. Celé tělo se mu klepalo snahou neupadnout, ale nakonec to vzdal a znaveně položil hlavu na zem.

„Má malá Suzi,“ mumlal si sám pro sebe.

Podepřela ho, aby neležel na zemi, a chtěla zavolat někoho na pomoc, když ji zarazil.

„Jsi tak hodná,“ pohlédl jí do tváře a snažil se zaostřit, „a krásná,“ dodal, než si škytnul.

Cítila, jak ji pálí oči zadržovanými slzami. Málokdo si dokáže představit, jaké to je vidět

trpět milovaného člověka a nedokázat mu pomoci, dokud to nezažije na vlastní kůži. Bezmoc, jež jí svírala hrdlo a nutila ji k pláči, jí rovněž nedovolila promluvit. Měla by něco říct, zavolat pomoc nebo se ho pokusit sama zvednout, ale z neznámého důvodu to neudělala. Jen tam seděla, dívala se mu do očí a potlačovala pláč.

„Pohládl bych tě, ale nemám ruku,“ zašeptal, když mu poklesla víčka, která se mu už nějakou dobu klížila únavou.

„Máte ještě druhou, tatínku,“ informovala ho potichu, ale odpovědělo jí jen zachrápání.

Vyprostila se zpod něj a vyškrábala se na nohy. Nadechla se, aby si pročistila hlavu a mohla v klidu uvažovat. Setřela si pár slz, jež jí unikly zpoza zavřených víček. Přistoupila k otci a sklonila se, aby ho mohla odvléct za nohy zpět do pracovny. Původně měla v plánu jej umístit na pohovku, ale po chvíli snažení si musela připustit, že na to nemá dost sil. Zavřela tedy dveře na chodbu a vrátila se do salonu, kde zazvonila na služebnou. Během okamžiku přišla dívka, která je obsluhovala i u čaje.

„Přejete si, slečno?“ čekala trpělivě.

Susan k ní stála zády a ani neměla v úmyslu se k ní otočit. „Ať za mnou přijde Lukas,“ dělala, že si prohlíží obraz nad krbem.

„Kočí, slečno? Sem do domu?“ rozpakovala se.

„Ano, kočí sem do domu. Jinak bych to neříkala!“ odpověděla tvrdě, což služebnou přimělo otevřít pusu údivem, ale stále se nehnula. „Hned!“ okřikla ji a zamračila se na ni přes rameno.

Dívka ještě ani nevyběhla z místnosti a Susan už svých slov litovala.

„Už se chovám jako matka,“ povzdychla si utrápeně a jako v transu se posadila na nejbližší křeslo. „Musím odtud pryč, jinak se zblázním,“ přemýšlela nahlas. Unaveně zavřela oči a potichu vyčkávala až přijde pomoc. Zaklepaní na dveře ji upozornilo na něčí přítomnost.

„Dobrý den, Lukasi,“ pozdravila kočího.

„Dobrý den, slečno,“ oplatil jí a nervózně svíral klobouk.

„Mám na vás malou prosbu.“ Zvedla se a pomalu prošla kolem něj na chodbu.

Poslušně za ní šel až k pracovně, kde pootevřela dveře a naznačila mu kývnutím hlavy, aby se podíval.

„Hned ho odnesu do ložnice, slečno,“ snažil se vejít dovnitř, ale ona ho zarazila.

„Stačí, když jej položíte na pohovku.“ Přikývl a šel svého pána uložit. „A Lukasi,“ zvolala potichu.

„Ano, slečno?“ otočil se.

„Matka nemusí vědět, že šel otec spát tak brzy,“ snažila se, aby pochopil, jak to myslí, a přitom nemusela o svém otci nahlas říct, že se zase opil do němoty.

„Rozumím,“ přikývl a vrátil se ke své práci.

„Děkuji,“ pověděla upřímně a odešla, aby se na to nemusela dívat.

James právě dokončoval poslední úpravy svého zevnějšku. Pro dnešní večer zvolil klasický tmavý oblek s bílou košilí a vázankou. Vypadal velmi elegantně, ale zároveň nijak zvlášť slavnostně. Na neformální večeři by se to nehodilo.

„Pane, je tu nějaký muž a chce s vámi ihned mluvit.“

James se udiveně otočil na majordoma.
„Nějaký muž?“ založil si ruce na hrudi.

„Nepředstavil se, pane,“ snažil se ospravedlnit své pochybení.

„A to jste se ho nezeptal?“ odpovědělo mu pouze ticho. „Hm, takže nezeptal. A víte alespoň, co po mně ten muž chce tak naléhavého?“

Majordomus se zatvářil velmi zmateně, tudíž odpověď už ani nepotřeboval. Prošel okolo starého muže a poplácal ho po rameni.

„To nic,“ prohodil.

Zřejmě budu muset informovat matku. Nemůžeme mít za majordoma muže, který vpouští do domu každého pobudu. Přemýšlel, když scházel po schodech do hlavní haly.

Avšak muž, který v hale postával, pobudu ani zdaleka nepřipomínal. James se zastavil na posledním schodu a podezíravě si ho prohlížel. Mohlo mu být něco málo přes třicet a vypadal, že bude odněkud z ciziny. To se v okamžiku také potvrdilo, když na Jamese spustil záplavu

slov, sice anglicky, ale se silným francouzským přízvukem.

„Musíte jít hned se mnou, pane,“ řekl nesmlouvavě a otočil se ke dveřím.

„Opravdu? To tedy nevím proč,“ zarazil ho, a když se na něj muž otráveně podíval, zamračil se.

Něco se mu na něm nelíbilo. Ty oči. Zauvažoval a uhnul pohledem. To jak se na něj ten chlap díval, mu bylo sakra nepříjemné.

„Buď mi řekněte, co chcete, nebo odejděte. Nemám zrovna času na rozdávání a přítomnost neznámého muže, jenž nemá dost slušnosti se představit a snaží se mi poroučet v mém vlastním domě, je mi značně nepříjemná,“ snažil se ho co nejrychleji zbavit.

Muž se však nehnul z místa.

„Omlouvám se, lorde Rogersi, ale snad byste mi odpustil mé nevhodné chování, kdybyste zažil to samé co já.“ James přikývnul a naznačil mu, aby pokračoval. „Mé jméno není důležité, poněvadž jsem pouze kočí. Jistý Aldric Marais, pokud nedáte.

„Na kočího nevypadáte.“ Znovu si ho pečlivě prohlédl.

„Děkuji za poklonu, pane.“

„To nebyla poklona, pouze konstatování faktu.“ Byl rozmrzelý a netrpělivý. Místo tlachání s tímto divným chlapíkem by měl být na cestě na večeři. „Podívejte, venku je tma a vzhledem k tomu, že jsem nevečeřel, mám hlad. Tak už se konečně vymáčkňte,“ nevydržel to nakonec, když Aldric stále mlčel.

James ho asi štvál stejně jako on jeho, soudě podle výrazu, co se mu usadil ve tváři.

„Zrovna jsem vezl svého pána do divadla, když jsme se stali svědky nehody kočáru vaší sestry a matky,“ řekl stručně, ale Jamesovi to nestačilo.

Jedním skokem byl u něj a zatřepal s ním za ramena.

„Jaká nehoda? Sakra chlape, tak mluvte!“ Odstoupil od něj a nervózně si vjel rukou do vlasů.

„Jejich kočár na něco najel a zlomilo se mu kolo. Nebyl na to hezký pohled, když se převrátil na stranu. Vaše sestra je v pořádku, ale

vaše matka má něco s nohou. Můj pán mě pro vás poslal podle pokynů vaší sestry.“

„Doro!“ zakřičel netrpělivě.

V mžiku přiběhla malá pihovatá dívka.

„Stalo se něco, pane?“ zeptala se starostlivě.

„Matka měla nehodu.“ Poslušně přijal nabízený kabát od majordoma, který se, jak se zdálo, už probral. „Pošlete někoho k lady Lerrisové. Vysvětlete, co se stalo, a že se velmi omlouvám, ale nemohu se zúčastnit večere,“ vychrлил ze sebe a společně s Aldricem vyběhl na ztemnělou ulici.

„Pojďte, mám tu kočár.“

James se na nic neptal. Tento podivný Francouz jej v minutě přestal zajímat. Nyní bylo hlavní, dostat se co nejdříve k matce. Mlčky nasedl do kočáru a ten se v tu ránu svižně rozjel. *Alespoň, že není pomalý*, pomyslel si, ale vzápětí se opět myšlenkami vrátil ke své rodině. Snad to nebude nic vážného. *Neměl bych se stavit pro doktora?* Ptal se sám sebe. *Ale co to plácám, vždyť doktor už tam jistě bude.* Spílal si v duchu. Měl strach, jaký snad nepocítil ještě nikdy v životě. Pořád se uklidňoval, že jde určitě jen o

lehké poranění nohy. Často slýchal o případech, kdy byli zranění po nehodě v naprostém pořádku a pak se z ničeho nic zhroutili a upadli do komatu. Představoval si nejrůznější varianty, jednu horší než druhou, aniž by si uvědomil, že straší sám sebe. Nedokázal jen tak sedět, potřeboval něco dělat. Zrovna ho napadlo, že by zaklepal na kočího, jestli nemůže přebrat řízení. Jenže to by je jen zbytečně zdrželo, takže to nakonec zavrhnul. Po chvíli mu však začalo být divné, jak dlouho jim cesta trvá.

Přece nejeli tak daleko. Pěšky by tam byli za dvacet minut a v tuto chvíli by se vsadil, že jedou už o notnou chvíli déle. Všimnul by si toho už dříve, ale byl tak zabraný do svých myšlenek, že na to ani nepomyslel. Odhrnul tmavý závěs, jenž zakrýval výhled z okýnka, a jeho nejhorší obava se potvrdila. Na jednu stranu byl rád, že matka se sestrou jsou v pořádku a užívají si na plese, ale na druhou byl našťvaný sám na sebe, že se nechal nachytat na tak laciný trik.

Nacházel se na cestě směřující ven z Londýna. Přemýšlel, co bude dělat. Jistě ho

chtějí vyvézt na nějaké opuštěné místo, kde jej oberou a zabijí. Tihle ničemové se s nikým nepárou. Kamenná cesta se postupně měnila v prašnou polní stezku. Musí vyskočit, jinak nemá šanci. Už se natahoval po klice, když kočár s trhnutím zastavil, až přepadnul na protější sedadlo. *Je pozdě.* Uvědomil si trpce a napětím téměř nedýchal. Nervózně vyčkával, až otevřou dveře. Bude muset využít momentu překvapení, i když si moc šancí nedával. Přesto to musí aspoň zkusit.

Zaslechl hluk, ale žádné hlasy. Nedávalo mu to smysl. Co se venku děje? Proč po něm nejdou? Třeba čekají, že vyleze sám, což by bylo jistě jednodušší. Když rozpoznal zvuk vzdalujících se kopyt, byl zmatenější ještě víc. Nějakou dobu strávil v naprostém tichu, ale jelikož nepatřil k nejtrpělivějším mužům na světě, pootevřel dveře kočáru a ostražitě se rozhlédl. Pomalu vystoupil, a když se nic nedělo, obešel kočár kolem dokola. Tak tohle je ten nejhorší vtípek, co na něj kdy kdo zkusil.

„Sakra!“ zaklel, když šlápnul naleštěnými botami do bahna. „Až toho chlapa někde

potkám, tak ho!“ vztekle odkopnul kamínek, který ležel na kraji pěšiny.

Všude kolem jej obklopovala jen tma. Stromy házely strašidelné stíny a naskýtal skvělé útočiště lapkům. Rázně se vydal směrem, kterým přijeli. Bude mít štěstí, když na žádného nenarazí. Naštěstí byla chladná noc, což jak doufal, tuto chásku odradí číhat mezi stromy.

„Jamesi!“ vypískla udiveně Bet, když spatřila, jak k ní přichází její syn. „Neměl jsi být na večeri u Susan? A jak to vypadáš?“ zděsila se, když si bedlivě prohlédla jeho zaprášené oblečení, nevyjímaje špinavých bot.

„Můžeme jít někam stranou? Už takhle na mě každý civí.“ Poslední slovo až hrubě zdůraznil a zadíval se na Doroty Moonovou.

Ta si uraženě odfrkla a otočila se k nim velmi dramaticky zády.

Matka ho nakonec chytla za ruku a téměř jej odtáhla do vedlejšího salónku.

„Řekneš mi už konečně, co se stalo?“

Přikývl, ale než spustil, vzal jí sklenku z ruky a žíznivě ji vyprázdnil.

Přešla to bez poznámky. Mnohem víc ji totiž zajímalo, co se jejímu synovi přihodilo.

„No to snad ne!“ vykřikla, když jí řekl o fiktivní nehodě.

„Je všechno v pořádku?“ zeptala se ode dveří Lucy. „Lidé si už začínají šuškat,“ upozornila matku.

„Jen ať si šuškají,“ překvapila ji Bet, když její poznámku ledabyly odmávla. „Jen pojď k nám a poslouchej.“ Lucy poslušně přicupitala vedle matky.

„Už to můžu dopovědět? Necítím se tu zrovna nejlépe.“ Kývnul hlavou k tanečnímu sálu, kde se každou chvíli někdo ohlédl jejich směrem.

„Půjdem,“ zazněla stručná reakce.

James se ustaraně podíval na sestru, pro kterou tento večer znamenal něco víc, ale ona jako vychovaná dáma jen přikývla a společně se šli rozloučit s hostiteli.

Cestou domů jim James, i přes neustále vyrušování, dokázal vše sdělit.

„A jak jsi se dostal zpět do Londýna?“ přemýšlela nahlas Lucy.

„Pěšky, sestřičko,“ odpověděl s úšklebkem.

„To není moc vtipné, Jamesi!“ kárala ho Bet. „Měli bychom zavolat policii. Pochybuji, že šlo o pouhý vtip. Nikdo by se kvůli takové hlouposti nenamáhal a hlavně by tě nikdo z tvých přátel nevystavil takovému nebezpečí,“ přemítala.

„Nechme to na ráno,“ přemlouval ji James. „Nikdo není víc naštvaný než já, ale mám toho dnes už dost a potřebuji se vyspat.“

To matku obměkčilo. Nic jí neleželo na srdci tolik jako blaho jejích dětí. Na majordoma nikdo téměř ani nepohlédl. Každý měl plnou hlavu vlastních myšlenek.

„Pane,“ oslovila jej potichu služebná, postávající u schodů.

„Copak se děje, Doro?“ ptal se unaveně James, když si svlékal kabát.

„Poslala jsem slečně Lerrisové vzkaz po Tailerovi,“ začala s vysvětlováním.

„Ó ano. Děkuji,“ přikývl a vydal se s matkou do schodů.

„Ale pane,“ přešlapávala nervózně. Nechápatě se otočil a naznačil jí, aby